

Πασι
 μυστικας
 τῷ
 Πνευματι
 σαχυρας
 τῷ
 θεοφοβῶ
 Πατερικας

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ
ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ
ΣΑΛΤΙΣΜΑ

ΔΟΞΑ ΣΗ
 ΑΓΙΩΤΟΚ
 ΘΕΩ ΚΑΙ
 ΣΠΙ ΑΓ
 ΣΙΡΗΝΗ

Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
 2006
 ΤΑΡ ΦΥΛ. 64

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἹΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΠΤΕΣΗΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγρος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Ἀθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Γ • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 64
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006

Ἱδιοκτῆτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδότης:

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἱερομόναχος
Ἰάκωβος Ἀδελφοθεΐτης

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνική ἐπιμέλεια, διακόσμησης:

Γεώργιος Νέζης

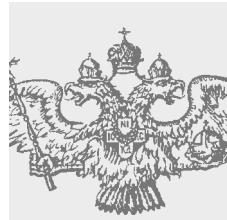
Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

531

ἍΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

533

«ΦΟΒΗΤΡΑ
ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ
ΑΠ' ΟΥΡΑΝΟΥ
ΜΕΓΑΛΑ»

537

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

542

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ
ΤΑ «ΜΝΗΜΕΙΑ»
ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

551

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῃ ΣΥΝΕΣΕΙ

553

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΣΗΣΕΙΣ

557

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΓ΄
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

πρὸς τὰ ἐν Κυρίῳ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τὰ τε ἐγγύς καὶ μακράν.

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος...
Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ,
δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας»¹

Τέκνα ἐν Κυρίῳ σαρκωθέντι, ἀγαπητά.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καταγράφεται ὁλόκληρος ἡ ἀπόρρητος τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασις, ἡ ἄρρητος σάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός.

Ο «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν» ἐνανθρωπήσας Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Αὐτὸς ὁ Θεὸς Λόγος. Ἐκεῖνος, «δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν». Εἶναι ὁ Δημιουργικὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐδημιούργησε μὲ τὸν Λόγον Του· «εἶπε καὶ ἐγεννήθησαν»². Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ὁμῶς μόνον Λόγος Δημιουργός, ἀλλ' εἶναι καὶ Λόγος ὑπάρξεως τῶν πάντων. Εἶναι τὸ τελικὸν αἷτιον, ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας ὅλου τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου: «Τὰ πάντα δι' Αὐτοῦ καὶ εἰς Αὐτὸν ἔκτισται»³ βροντοφωνεῖ ὁ θεῖος Παῦλος. Αὐτός, λοιπόν, ὁ «δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο»⁴, σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου ὑπὸ φάτνην καὶ σπήλαιον, «σχῆματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος»⁵.

Εκατοντάδες ἔτη πρὶν ὁ προφήτης Βαρούχ διεκήρυττεν, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη»⁶· τότε ὁμῶς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ ἤρχετο τόσον πλησίον μας, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ διαβεβαιώνουν ὅτι «ἐφάγομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐπίομεν»⁷, καὶ ἦν «συναυλιζόμενος»⁸ αὐτοῖς. Ἀλλὰ καὶ ὁ σοφὸς βασιλεὺς Σολομὼν διερωτᾶται: «Εἰ ἀληθῶς κατοικήσει ὁ Θεὸς μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς;»⁹.

Αλλ' ὁ δυνάμενος «ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν»¹⁰, Θεὸς ἡμῶν, «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ»¹¹, καθότι «ἐξαπέστειλεν... τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός»¹², «σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα»¹³, οἰκειούμενος ὡς σάρκαν Του τὴν ἰδικὴν μας σάρκαν (τὸ σῶμα, τὸ αἷμα, τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν, τὴν βούλησιν, τὰ αἰσθήματα) καὶ δι' αὐτῆς κοινωνήσας ἡμῖν καὶ μεθ' ἡμῶν, «δευτέραν κοινωνεῖ κοινωνίαν, τῆς πρώτης ἀνωτέραν»¹⁴, ὡς διακηρύσσει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

1) Ἰω. α', 1, 14. — 2) Ψαλμ. λβ', 9. — 3) Κολ. α', 16. — 4) Σύμβολον τῆς Πίστεως. — 5) Φιλ. β', 8. — 6) Βαρούχ γ', 38. — 7) Λουκ. ιγ', 26. — 8) Πραξ. α', 4. — 9) Γ Βασ. η', 27. — 10) Ἐφ. γ', 20. — 11) Ἐβρ. α', 1. — 12) Γαλ. δ', 4. — 13) Σύμβολον τῆς Πίστεως. — 14) Λόγος λη', «Εἰς τὰ Θεοφάνεια», ΕΠΕ 5, 57-61.

«**Τ**ὴν γὰρ σάρκα τὴν ἡμετέραν περιεβάλλετο»¹⁵ διαβεβαιώνει καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «σκεπάζει δὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς σοφίας Του μέσα εἰς ἓνα τεμάχιον κρέατος» ὡς συμμαρτυρεῖ καὶ Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, «καὶ ὑπὸ κάτω εἰς τὴν μωρίαν (φαινομενικῶς) ἐνὸς ἀγνώστου καὶ ἀφώνου νηπίου: “ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοί” (Κολ. β', 3)»¹⁶ !

«**Ε**γεννήθη ὁ Σωτὴρ, ἦτοι ὁ Θεὸς Λόγος ἐνανθρωπήσας ἐγεννήθη σαρκί, ἐσταυρώθη σαρκί, ἔπαθε σαρκί, ἀπέθανε σαρκί, ἀπαθοῦς μεινάσης Αὐτοῦ τῆς θεότητος»¹⁷, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Καὶ ὅταν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἄφησε πάλιν μέσα εἰς τὸ Σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησίαν δηλαδή, τὸ μυστήριον τοῦ Αἵματός Του καὶ τῆς Σαρκός Του, ἦτοι τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὥστε νὰ ἡμποροῦμεν οἱ πιστοὶ νὰ τὸν συναντῶμεν καθ' ἑκάστην προσωπικῶς.

«**Ε**ῶντας λοιπὸν εἰς τὴν σκέψιν μας ὅλα αὐτά, ἅς δοξάζωμεν τὸν σαρκωθέντα Θεὸν διὰ τὴν τόσον μεγάλην συγκατάβασίν Του, καὶ ὅσον ἐπιτρέπουν αἱ δυνάμεις μας, ἅς ἀποδώσωμεν εἰς Αὐτὸν ἀνταξίως τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀμοιβήν. Ἀμοιβὴν ὅμως διὰ τὸν Θεὸν ἐκ μέρους μας, καμμία ἄλλη δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ ὑπάρξει, παρὰ μόνον ἡ σωτηρία μας, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, καὶ ἡ φροντίδα μας διὰ τὴν ἀρετὴν...

Αὐτὸ προσφέρωμεν μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν μας, ὅλα ἐκεῖνα ὅπου θέλει· δηλαδή πίστιν, ἐλπίδα, ἀγάπην, σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, φιλοξενίαν. Καὶ ἐκεῖνο ὅπου προηγουμένως σᾶς παρεκάλεσα νὰ κάμετε, σᾶς παρακαλῶ καὶ δὲν θὰ παύσω πάντοτε νὰ σᾶς παρακαλῶ. Ὅταν πρόκειται νὰ προσέλθετε εἰς τὴν φρικτὴν καὶ θείαν αὐτὴν τράπεζαν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, νὰ τὸ κάμνετε αὐτὸ μὲ φόβον καὶ τρόμον, μὲ καθαρὰν συνείδησιν, μὲ νηστείαν καὶ προσευχήν, χωρὶς θορύβους καὶ λακτίσματα, καὶ χωρὶς νὰ σπρώχνετε τοὺς πλησίον σας, διότι αὐτὸ εἶναι δεῖγμα τῆς πιὸ χειροτέρας μορφῆς παραπροσύνης, καὶ δείχνει ὄχι τυχαίαν περιφρόνησιν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπιφέρει κόλασιν καὶ τιμωρίαν εἰς ἐκείνους ποὺ πράττουν αὐτά.

Σκέψου, ἄνθρωπε, ποίαν θυσίαν πρόκειται νὰ προσεγγίσεις, εἰς ποίαν τράπεζαν νὰ προσέλθης· θυμῆσου ὅτι, ἐνῶ εἶσαι χῶμα καὶ στάχτη, ματαλαμβάνεις αἷμα καὶ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν βεβαίως σᾶς προσκαλεῖ ὁ βασιλεὺς εἰς γεῦμα, κάθεσθε εἰς αὐτὸ μὲ φόβον, καὶ τρῶτε ἀπὸ τὰ προσφερόμενα ἐδέσματα μὲ συστολήν καὶ ἡσυχίαν· ἐνῶ ὅταν σᾶς προσκαλεῖ ὁ Θεὸς εἰς τὴν τράπεζάν Του καὶ σᾶς παραθέτει τὸν Υἱόν Του, καὶ ἐνῶ αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις παρίστανται μὲ φόβον καὶ τρόμον, τὰ Χερουβὶμ καλύπτουν τὰ πρόσωπά των, τὰ Σεραφεῖμ κραυγάζουν μὲ τρόμον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος· καὶ σὺ φωνάζεις, εἶπέ μου, καὶ θορυβεῖς κατὰ τὴν ὥραν αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἐστίασεως; Δὲν γνωρίζεις, ὅτι πρέπει ἡ ψυχὴ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ γαλήνην; Χρειάζεται πολλὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, καὶ ὄχι θόρυβος, θυμὸς καὶ ταραχή· διότι αὐτὰ κάμνουν ἀκάθαρτον τὴν ψυχὴν ἢ ὁποῖα πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν»¹⁸.

«**Δ**ι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ ὅλους καὶ σᾶς ἱκετεύω, νὰ ἔλθετε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ εἶδωμεν τὸν Δεσπότην μας ἐξαπλωμένον μέσα εἰς τὴν φάτνην, σπαργανωμένον, τὸ φρικτὸν ἐκεῖνον καὶ παράδοξον θέαμα... Καθότι, ἐὰν ἐλθωμεν μὲ πίστιν, ὅπως ὅποτε θὰ τὸν εἶδωμεν ἐξαπλωμένον μέσα εἰς τὴν φάτνην· διότι ἡ τράπεζα αὐτὴ ἀναπληρώνει τὴν θέσιν τῆς φάτνης. Καὶ ἐδῶ πραγματικὰ θὰ ἀπλωθῇ τὸ Δεσποτικὸν Σῶμα, ὄχι σπαργανωμένον, ὅπως ἀκριβῶς τότε, ἀλλὰ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ παντοῦ μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα»¹⁹. Ὡς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ Σαρκωθέντι Θεῷ Λόγῳ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας· ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς τὸν δι' ἡμᾶς Κύριον εὐχέτης.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Χριστούγεννα 2006

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

15) ΕΠΕ 12, 640. — 16) Ἁγ. Νικ. Ἀγιορείτου «Γυμνάσματα Πνευματικά», Μελέτη Κ(κεφ. γ'), σελ. 155. — 17) Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, «Ἐκδοσις Ὁρθοδόξου πίστεως», σελ. 342. — 18) Ἱ.Χρυσόστομου, Λόγος Α' «Εἰς τὸ Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», ΕΠΕ 34, 457. — 19) Τοῦ ἰδίου, Λόγος ΣΤ', «Περὶ ἀκαταλήπτου», ΕΠΕ 35, 190-219.

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Γ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἶναι ἓνας ἐκ τῶν «μεγίστων φωστήρων τῆς τρισηλίου Θεότητος», ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων τριῶν Ἱεραρχῶν. Τὴν μεγαλυτέραν ἐνημέρωσιν διὰ τὴν πολυκύμαντον ζωὴν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πατρὸς τὴν λαμβάνομεν μέσα ἀπὸ τὰ ποιήματά του, τὶς ἐπιστολὲς καὶ τοὺς λόγους του, ὅπου παρελαύνουν πολλὰ λεπτομέρειες τοῦ βίου καὶ τῆς θεοφιλοῦς πολιτείας του.

Βίος

Υἱὸς τοῦ Γρηγορίου, πρώην εἰδωλολάτρου καὶ μετέπειτα ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου τῆς Ναζιανζοῦ καὶ τῆς Νόνης τῆς εὐλαβεστάτης, Καππαδόκης τὸ γένος, ἔδειξε πολὺ ἐνωρὶς ὁποῖος ἔμελλε γενέσθαι...

Ἐστράφη ἀπὸ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας εἰς τὴν παιδείαν, τὴν θύραθεν, μὲ πνεῦμα φιλομαθείας. Ἐσπούδασε εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συνεδέθη μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον διὰ φιλίας ἀρρήκτου καὶ ἰσοβίου, ἔχοντες καὶ οἱ δύο τὰ πάντα κοινὰ καὶ μίαν ψυχὴν, ἢ ὁποῖα συνέδεε δύο ξεχωριστὰ σώματα εἰς μίαν ἐνότητα. Τὰ περιγράφει ὁ ἴδιος ἐναργῶς εἰς τὰ περίφημα «ἔπη» του. «**Τὰ πάντα μὲν δὴ κοινά, καὶ ψυχὴ μία, δυοῖν δέουσα σωμάτων διάστασιν**».

Στρέφεται ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν χριστιανικὴν παιδείαν, τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν, μυσούμενος διὰ τῆς μελέτης τῶν θείων Γραφῶν εἰς τὰ τοῦ πνεύματος. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐξ Ἀθηνῶν ὅπου ἐπὶ ἓν ἔτος ἤσκησε τὴν ρητορικὴν εἰς Ναζιανζόν, ἀναχωρεῖ διὰ τὴν ἔρημον, διότι ὁ πόθος τῆς ἡσυχίας δὲν τὸν ἀφήνει νὰ παραμείνῃ πλέον μέσα εἰς τὴν τύρβην καὶ σύγχυσιν τοῦ ταραχώδους κόσμου. Ἀναχωρεῖ διὰ τὸν Πόντον καὶ ἀσκεῖται ἐπὶ μακρόν, ἀπολαμβάνων τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ἡσυχίας καὶ γευόμενος ἀκορέστως τὸ «ἄκρον τῶν ἐφετῶν», τὴν θείαν ἀγάπην,

αὐτὴν τὴν ὁποίαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ὀνομάζει «μέθην ψυχῆς», «πηγὴν πυρὸς» καὶ «μακαρίαν μανίαν». Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐκαθάρθη, ἐφωτίσθη, ἐθεώθη καὶ κατέστη ὄντως ἓνα «ἐκμαγεῖον Χριστοῦ», ἄνθρωπος θεοφόρος καὶ πνευματέμφορος.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεγάλην πνευματικὴν ἐμπειρίαν καὶ ὠφέλειαν τῆς ἐρήμου, ἐπιστρέφει εἰς τὸν κόσμον πρὸς βοήθειαν τοῦ γεγηρασμένου πατρὸς του Γρηγορίου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ἀναλαμβάνει καὶ συνεχίζει εἰς Ναζιανζόν.

Βιαίως δέχεται τὴν ἀνάδειξιν του εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα. «**Ἦττημαι καὶ τὴν ἦτταν ὁμολογῶ**» θὰ εἰπεῖ μετὰ συστολῆς καὶ ταπεινώσεως εἰς τὸν περισπούδαστον ἐκείνον λόγον τὸν ἀπολογητικὸν περὶ τῆς εἰς τὸν Πόντον φυγῆς (ΕΠΕ, 1, 74). Ὑπὸ πίεσιν μεγάλην λαμβάνει τὴν εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον χειροτονίαν, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν μετὰ τὴν χειροτονίαν, εἰς τὴν ἔρημον. Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰς βοήθειαν τῆς χειμαζομένης Ἐκκλησίας ἕνεκα αἰρέσεως, ἐπιστρέφει καὶ δέχεται καὶ πάλιν στανικῶς, τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέως, χειροτονούμενος Ἐπίσκοπος διὰ τὰ Σάσιμα.

Μετ' ὀλίγον ἐκ νέου ἀναχωρεῖ. Τὴν ἰδίαν ὁδὸν θὰ ἀκολουθήσῃ ἀργότερα, ὅταν ἐκλεγῇ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μὲ συνοδικὴν ἀπόφασιν τὸ 381 μ.Χ. Ἐγκαταλείπει καὶ πάλιν τὴν θέσιν του διὰ νὰ πορευθῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς λίαν εὐαίσθητου καρδίας του εἰς τὴν ἡγαπημένην του ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐπιποθοῦσε καὶ ἐθαύμαζε «**ὡς συνεργὸν καὶ μητέρα τῆς θείας ἀναβάσεως καὶ θεοποιῶν**» (ΕΠΕ, 1, 216).

Αὐτὴν ἐπεδίωκε δι' ὅλης τῆς ἐπιγείου βιοτῆς του, αὐτὴν ἠρᾶτο σφοδρῶς καὶ ἐθλίβετο ἀρκετά, ὅταν ἄνθρωποι καὶ συνθηκῆς ἐξωτερικῆς ζητοῦσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν

«ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀκροπόλεως τῆς ἐρημίας» ὅπως ἔγραφε. Αὐτὸ τὸν ἀνέπαυε, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἔνωσις μὲ τὸν Θεόν, μέσῳ αὐτῆς. Ἐκεῖ ἀπελάμβανε «ἐνώπιος ἐνωπίω» τὸν Πανάγιον Θεόν. Ὅλη ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου πατρός, χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν συνεχῆ κένωσιν καὶ μετάθεσιν ὅλου τοῦ πόθου πρὸς τὰ ἐπουράνια καὶ αἰώνια. Αὐτὸ πράττει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐγεύθη ἐντός του «τὰ ἐλπίζόμενα», τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει εἰς ἓνα καταπληκτικὸν χωρίον ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. «*Πίπτει τὰ παρόντα ὁ τῶν ἐλπιζομένων γευσάμενος· ὅλον τὸν πόθον ἐν ἐκείνοι κενώσας...*». Αὐτὸ ἐφήρμοσε καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος.

Ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας

Εἰς καιρὸν ὅπου, παρὰ τὴν θέλησίν του εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον, ἀγωνίζεται στερρότατα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰδικῶς μάλιστα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν. Ἀδύνατος ἡ

ἀναφορὰ εἰς λεπτομερείας τῶν πολυσχιδῶν ἀγῶνων τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις τότε εἰς Κωνσταντινούπολιν ἦτο οἰκτροτάτη. Οἱ διωγμοὶ τῶν Ὁρθοδόξων ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, σφοδροὶ καὶ ἀπηνεῖς. Ὁ αἰρετικὸς Πατριάρχης Δημόφιλος ἀρπάζει μὲ τὴν κρατικὴν ἐπικουρίαν τοὺς ναοὺς τῶν Ὁρθοδόξων καὶ οἱ ὀλιγάριθμοι ὁμολογηταὶ πιστοὶ συναθροίζονται εἰς εὐκτηρίους οἴκους, λατρεύοντες ἐν εὐσεβείᾳ τὸν Ζῶντα Θεόν. Τὸ κέντρον τῆς ἀληθείας καὶ Ὁρθοδοξίας ἐστιάζεται εἰς ναῖσκον σμικρότατον, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη Ἀναστασία, διότι ἀνέστη ἐκεῖ ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ ὁ εὐσεβῆς λόγος.

Ἀπτόητος ἀπὸ τὰς διώξεις ὁ πύρινος ἐκεῖνος Ἱεράρχης ἐπισημαίνει μὲ παρρησίαν ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ ἔνοικος Χριστός, εἰς τὴν μικρὰν συνάθροισιν, οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ αἰρετικοί, ἔχουν μόνον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν τὰ κτήρια. «*Ἐχουσιν ἐκεῖνοι τοὺς οἴκους, ἡμεῖς τὸν ἔνοικον οὗτοι θράσος, ἡμεῖς πίστιν οὗτοι χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἡμεῖς λόγον κεκαθαυμένον...*» (Λόγος πρὸς Ἀρειανούς, ΕΠΕ, 33, 15).

Αὐτὸς ὑπῆρξεν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀγῶνας ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἰς τὸν ὁποῖον δικαίως ἡ Ἐκκλησία ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ Θεολόγου! Καὶ δὲν ἐγένετο τυχαίως, ἄνευ λόγου μία τοιαύτη ἀπονομή. Τὴν ἔλαβε ὁ ἅγιος λόγῳ τῶν δογματικῶν ἀγῶνων του. Οἱ περίφημοι «περὶ Ἁγίου Πνεύματος» λόγοι του ἦσαν ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν μοναδικὴν αὐτὴν τιμὴν τῆς ἀποδώσεως τοῦ τίτλου τοῦ Θεολόγου. Αὐτὸς ὁ μέγας ὄντως θεολόγος, μέσα εἰς τὴν λαίλαπα τῆς αἰρετικῆς τρικυμίας καὶ τῶν ἐπιθέσεων τῶν βλασφημῶν κακοδόξων κατὰ τῆς θεότητος ἐνὸς ἐκ τῶν θείων προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, ἐπιχειρηματολόγησε μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε κατέστησε μάταιον τὸν οἰονδήποτε λόγον καὶ διάλογον! Ἐξεμηδένησε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν αἰρετικῶν, ἐστόμωσε τὰ ὄπλα τῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνέδειξε εἰς ὅλον της τὸ μεγαλεῖον τὴν διδασκαλίαν ποὺ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἰσοστάσιον καὶ ὁμοούσιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν μέσῳ τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπωνομάσθη δὲ καὶ «Τριαδικὸς Θεολόγος». Μὲ πόσῃ χάριν ἀλλὰ καὶ σαφήνειαν ὁ θεόσοφος συγγραφεὺς παρουσιάζει

εἰς τὰ κείμενά του τὸ γεγονός τῆς σταδιακῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων φανερώσεως εἰς τὸν κόσμον τῆς Ἁγίας Τριάδος! *«Ἐκήρυσσε φανερώως ἡ Παλαιὰ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν ἀμυδρότερον. Ἐφανερώσε ἡ Καινὴ τὸν Υἱόν, ὑπέδειξε τοῦ Πνεύματος τὴν Θεότητα. Ἐμπολιτεύεται νῦν τὸ Πνεῦμα σαφεστέραν ἡμῖν παρέχον τὴν ἑαυτοῦ δήλωσιν»* (Λόγος Θεολογικὸς Ε', ΕΠΕ, 4, 240).

Συγγράμματα καὶ Λόγοι

Πῶς καὶ ἐν ποίοις ρήμασι νὰ ὑμνηθῆ τὸ ἀνυπέβλητον ὄντως χάρισμα τοῦ λόγου τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πατρός, ὅπως αὐτὸ ἐμφαίνεται μέσα ἀπὸ τὰ ἱερά του συγγράμματα, τὰ ὑψηλὰ καὶ δογματικά; Τὸ ἀπαράμμιλον κάλλος τοῦ λόγου του ἀλλὰ καὶ ἡ θεολογία του ἐκφράζονται ὑμνολογικῶς καὶ εἰς τὸ ἀπολυτίκιόν του: *«ὡς γὰρ τὰ βάθη τοῦ πνεύματος ἐκζητήσαντι, καὶ τὰ κάλλη τοῦ φθέγματος προσετέθη σοι...»*.

Ὅμιλεῖ μὲ θείαν γαλήνην καὶ πνευματικὴν ἔμπνευσιν ποῦ τοῦ παρέχει ὁ ἐν αὐτῷ κεκρυμμένος θησαυρός, ἡ «θεόρρητος» χάρις τοῦ Πνεύματος. Ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν νίκην τῆς Ἐκκλησίας, πλέκει ἐγκώμια εἰς τὰς Δεσποτικὰς ἑορτάς, φανερώνει τὴν θλίψιν του διὰ τὴν κατάπτωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀφήνει ἀπέλπιδα κραυγὴν: *«... ἔρρει τὰ καλά, γυμνὰ τὰ κακά, ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καθεύδει...»* (Ἐπιστ. πρὸς ρήτορα Εὐδόξιον, ΕΠΕ, 7, 152). Μελαγχολικὸς καὶ ποιητικὸς, βαθύτατος καὶ δυσκατάληπτος εἰς τὰς ἐνοράσεις καὶ θεωρίας του, καταθέλγει κυριολεκτικῶς πᾶσαν ψυχὴν... Ἐκφωνεῖ τοὺς περιφήμους ἐκείνους ἐπιταφίους λόγους πρὸς οἰκείους καὶ φίλους, μὲ ἔξοχον λογοτεχνικὴν διάπλασιν καὶ ἐμβρίθειαν θεολογικὴν.

Εἶναι λόγοι οἱ ὅποιοι μαλάσσουν καὶ τὸν γρανίτην! Εἰδικῶς δὲ ὁ πρὸς τὸν ἐπιστήθιον του Μέγαν Βασίλειον ἐπιτάφιος, εἶναι ἓνα ἀριστοῦργημα λόγου, συνδυάζων *«ἀπύθμενον βάθος ἐννοιῶν, κάλλος ἀμύχανον φράσεως καὶ ἡγιασμένην συναισθηματικὴν παιδίον»* ὡς ἔχει λεχθῆ.

Οἱ πανηγυρικοὶ του λόγοι εἶναι γλαφυρότατοι καὶ καλλιπεσάτοι. Οἱ στηλιτευτικοὶ του, κατὰ Ἀρειανῶν καὶ πνευματομάχων, μνημεῖα ὀρθοδόξου ὁμολογίας. Οἱ «εἰρηνικοί» του πραγματικοὶ ὕμνοι τῆς ἐν Χριστῷ

εἰρήνης. *«Εἰρήνη φίλη, τὸ ἐμὸν μελέτημα καὶ καλλώπισμα»* ἀναφωνεῖ. Ὀνομάζει δὲ τὴν εἰρήνην ἀγαπητὸν ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὑμνεῖται, ἀλλὰ ἀπὸ ὀλίγους μόνον διαφυλάσσεται. *«Εἰρήνη φίλη, τὸ παρὰ πάντων μὲν ἐπαινούμενον ἀγαθόν, ὑπ' ὀλίγων δὲ φυλασσόμενον»* (ΕΠΕ, 1, 326). Δὲν διστάζει ὅμως νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι ὑπάρχει πόλεμος, ἀνώτερος ἀπὸ μίαν εἰρήνην κακὴν, ἡ ὁποία χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν. *«Κρείττων ἐπαινετὸς πόλεμος, εἰρήνης χωρίζουσης Θεοῦ»*.

Διδακτικὸς τὰ μέγιστα ὁ ἱερὸς πατήρ, ὑπομιμνήσκει εἰς τοὺς πάντας τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς θεογνωσίας καὶ σωτηρίας. Διδάσκει τὸν λαόν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως διδάσκει καὶ τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς τονίζει ὅτι πρέπει πρωτίστως νὰ καθαρθοῦν καὶ ἔπειτα νὰ καθαρίσουν καὶ νὰ θεραπεύσουν τὶς πληγὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν ποιμενομένων ψυχῶν. Εἶναι γνωστὸν τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο χωρίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλεγχόμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ κληρικοί... *«Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθάραι· σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς καὶ φωτίσαι· ἐγγίσει Θεῷ καὶ προσαγαγεῖν ἄλλους...»* (ΕΠΕ, 1, 164).

Πηγὴ σοφίας ὄντως οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου, μᾶνα πνευματικὸν καὶ δρόσον Ἀερμῶν ἀποστάζουν εἰς τὰς ψυχὰς. Θαυμάζονται καὶ ἀπὸ τοὺς θύραθεν σοφούς. Νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸν περίφημον «Συντακτῆριον» λόγον του, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν καθεδρικὸν ναόν, ἐνώπιον κλήρου καὶ λαοῦ; Ἀσυλλήπτου ὠραιότητος ὁμιλία, τὴν ὁποῖαν ἤκουον ἔκθαμβοι καὶ 150 ἐπίσκοποι. Καλλίστευμα χάριτος λόγου, πραότητος, ἀνεξικακίας, θεολογικῆς ἐμβαθύνσεως, ἀλλὰ καὶ ἀπείρου ἀγάπης δι' ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα συνεδέθη κατὰ τὴν ταραχώδη περίοδον τῆς πατριαρχίας του, ἐν καιρῷ διωγμῶν, ἀγώνων δογματικῶν καὶ ποικίλων δοκιμασιῶν!

Ἀπευθύνεται ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς πνευματεμόρου, τρυφεροτάτης καρδίας του ὁ μύστης αὐτὸς τῆς θεολογίας, πρὸς τοὺς πάντας. Ἄλλοτε πρὸς τοὺς ἐπισκόπους, ἄλλοτε πρὸς τὸν λαόν, πρὸς ἐχθρούς καὶ φίλους, πρὸς οἰκεία πρόσωπα καὶ πράγματα. Ἐκεῖ ἄφησε νὰ φανερωθῆ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς πνευματικῆς τοῦ δυνάμεως, ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς θεοεικέλου ψυχῆς του... Ὅμιλεῖ

μεταξὺ τῶν ἄλλων μὲ θαυμασμόν καὶ διὰ τὸ μικρόν του ποιμνιον κατὰ τὴν περίοδον τοῦ διωγμοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο... λείψανον ποιμνης, ἀσύντακτον, ἀνεπίσκοπον, ἀπερίφρακτον, χωρὶς νομὴν ἐλευθέραν καὶ μάνδραν, διὰ νὰ περικλεισθῆ ἐντὸς αὐτῆς, περιπλανώμενον εἰς τὰ ὄρη, τὰ σπήλαια, τὶς ὁπὲς τῆς γῆς, μὲ τὰ μέλη του διεσπαρμένα καὶ ἐριμένα ἄλλα ἐδῶ καὶ ἄλλα ἐκεῖ, στεγαζόμενον, βόσκων καὶ ἀρπάζον μὲ δυσκολίαν ἄλλα καὶ ἀγάπην τὴν σωτηρίαν του, «**διακλέπτον ἀγαπητικῶς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν**» ὅπως λέγει χαρακτηριστικῶς (ΕΠΕ, 2, 242).

Ὅμιλεῖ διὰ τὴν ἀπουσίαν ποιμένων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν φοβερὰν τρικυμίαν ἣ ὁποία ἐνέσκηψε καὶ τὰ θηρία τὰ ὁποία εἰσήλασαν εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ. «**Ὡς ἐν ἐρημίᾳ ποιμένος καὶ πονηρός τις χειμῶν κατέσχε τὴν ἐκκλησίαν καὶ δεινοὶ θῆρες ἐπιπεπτώκασιν**». Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ ἔκανε τὸν ἀπολογισμόν ὅπως εἶπε τοῦ ποιμαντικοῦ του ἔργου, τὸ ὁποῖον διεξήχθη ἐν μέσῳ φοβερῶν δυσχεριῶν καὶ διωγμῶν, ἐξέφρασε πολλὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τὸ ἐμβρόντητον ἀκροατήριόν του καὶ ἔφθασε, τέλος, εἰς τὸν (ιδανικότατον ὄντως) ἀποχαιρετισμόν. Δονεῖται πᾶσα ψυχὴ ἀπὸ αἰσθήματα συγκινήσεως, ὅταν ἀναγινώσκη τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ σπουδαιοτάτου «Συντακτηρίου» λόγου τοῦ ἀγίου πατρός.

«**Χαίροις Ἀναστασία μοι, τῆς εὐσεβείας ἐπώνυμε, σὺ γὰρ τὸν λόγον ἡμῖν ἐξάνεστησας ἔτι καταφρονούμενον**!» Τὰ λέγει ἐνθουσιωδῶς πρὸς τὸν ναὸν ἐκεῖνον τὸν μικρόν, ὁ ὁποῖος ὡς εἶπομεν, ἐκράτησε καὶ ἀνέστησε τὴν πίστιν καὶ τὸν λόγον. Ἀποχαιρετᾷ ἔπειτα μοναχοὺς, λαϊκοὺς, χήρες καὶ ὀρφανά, ἀκόμη, τοὺς ἀκροατὰς τῶν λόγων του κ.λ.π.

«**Χαίρετε Ναζιραίων χοραστασίαι, ψαλμοδιῶν ἀρμονίαι, στάσεις πάννουχοι, παρθένων σεμνότης, γυναικῶν εὐκοσμία, χηρῶν, ὀρφανῶν συστήματα, πτωχῶν ὀφθαλμοί, πρὸς Θεὸν καὶ πρὸς ἡμᾶς βλέποντες... Χαίρετε τῶν ἐμῶν λόγων ἐρασταί...**»

Ἀφῆνει ὁμως κάποιον, διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετίση τελευταῖον. Ποῖον; Ἄνθρωπον βροτόν; Ὅχι, ἀλλ' Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἠγάπησεν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τὸν Πανάγιον ἐν Τριάδι Θεόν, τὸν «πάντων ἐπέ-

κεινα» ὅπως τὸν ὀνομάζει εἰς τὰ ΕΠΗ του. Χαίρετᾷ ἐνθουσιωδῶς, σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενος, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ὑπὲρ τοῦ δόγματος τῆς ὁποίας τόσον ἠγωνίσθη ἔργῳ καὶ λόγῳ εἰς τὴν ζωὴν του. Αὐτὴ εἶναι λέγει τὸ μελέτημα καὶ τὸ ἐγκαλώπισμά του, εἰς αὐτὴν καὶ ἐκφράζει τὸν ἐνθεον ἔρωτα καὶ τὸν δοξολογικὸν παφλασμόν τῆς καρδίας του! «**Χαῖρε μοι, ὦ Τριάς, τὸ ἐμὸν μελέτημα καὶ καλλώπισμα**»...

Καὶ προτρέπει, τέλος, τὰ ἠγαπημένα τέκνα του ὁ φιλόστροργος πατὴρ καὶ συμπαθέστατος νὰ φυλάσσουν τὴν παρακαταθήκην τὴν ὁποῖαν τοὺς ἐνεπιστεύθη καὶ ἐννοεῖ, βεβαίως, τὴν πίστιν καὶ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν. «**Τεκνία, φυλάσσοιτέ μοι τὴν παρακαταθήκην**»...

Κοίμησις

Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἠγιασμένης ζωῆς του, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἀναχωρεῖ διὰ τὸν Πόντον ὁ ὑμνητικὸς αὐτὸς ἐρωδιὸς τῆς Παναγίας Τριάδος, γράφει τὰ θαυμάσια «ἔπη» του, μνημειώδη ἔργα, προσεύχεται καὶ διδάσκει ἐκ τοῦ μακρόθεν τὴν Ἐκκλησίαν: «**μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον**»... Ἦλθε τὸ τέλος. Παραδίδει τὸ πνεῦμα του εἰς χεῖρας Θεοῦ, εὐρισκόμενος εἰς τὸ οἰκογενειακόν του ἀγρόκτημα, εἰς τὴν γλυκυτάτην του ἡσυχίαν, τὸ ἔτος 391 μ.Χ. καὶ εἰσέρχεται «**ἐνθα ἤχος καθαρὸς**»...

Αὐτὸς εἶναι μὲ πολὺ ὀλίγα λόγια καὶ ὠχρὲς διατυπώσεις ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, μέγας δογματικὸς πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἰκουμενικὸς διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος διέλλαμψε εἰς τὸ πνευματικὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦτο δικαίως ἐξυμνεῖται ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς ὑμνογράφους ὡς «**τῶν θεολόγων ὁ νοῦς ὁ ἀκρότατος**».

Ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μνήμην του εἰς τὰς 25 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, καὶ εἰς τὰς 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων 2 μεγάλων Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἄς πρεσβεύῃ ὁ μέγας ἀετὸς τῆς Θεολογίας Γρηγόριος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς δεινῶς χειμαζομένης ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν κατὰ τὴν σήμερον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν του.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Νάσσο

«ΦΟΒΗΤΡΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ ΑΠ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΜΕΓΑΛΑ»

Εἰς παγκόσμιον ἐπιδημίαν ἔχει ἐξελιχθῆ, πλέον, ἢ πίστις εἰς τοὺς ὑποτιθεμένους «ἐξωγήνους», τοὺς «Ἴπταμένους Δίσκους» (UFO) καὶ πλείστους ὅσους παρεμφερεῖς «βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους» (Α' Τιμ. δ, 7)! Ἐπιβεβαιώνονται καὶ ἀναδεικνύονται προφητικώτατοι οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τοῦ Ἀποστόλου ὅπως κατεγράφησαν ἐδῶ καὶ δύο χιλιετηρίδας: «Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτι τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται» (Β' Τιμ. δ, 3). Θὰ ἔλθει καιρὸς, λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἀνέχονται, δὲν θὰ ἀντέχουν τὴν ὑγιή διδασκαλίαν, δηλαδὴ τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἀείζων αὐθεντικὸν λόγον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τοῦτο θὰ συσωρεύσουν ἑτερόκλητον πλῆθος ψευδοδιδασκάλων οἱ ὅποιοι θὰ τέρπουν τὴν ἀκοήν των («κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν», γαργαλώντας τὰ αὐτιά των κοινῶς) καὶ θὰ τοὺς ἐκτρέψουν εἰς τοὺς μύθους! Βεβαίως θὰ προβάλλει τις: αὐτὸ ἴσχυεν ἀνέκαθεν· πάντοτε οἱ ἄνθρωποι εἶχαν μίαν ροπήν πρὸς τοὺς μύθους καὶ ἐτέρποντο ὑπ' αὐτῶν! Οὐδέποτε ὅμως οἱ μῦθοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν τοιαύτην ἀποδοχὴν ἐκ μέρους πάντων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ὑποτιθεμένης προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς «γνώσεως». Ἡ Ἀστρολογία ὀλίγον ἀκόμη μένει διὰ νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὰ... πανεπιστήμια! Ἡ πίστις εἰς τὰ «μέντιουμ» καὶ τὰς συναφεῖς ἀπάτας, εἰς τὴν «μετεμψύχωσιν», τὴν «μετενσάρκωσιν» κ.ἄ. ἔρχεται νὰ θέσῃ εἰς μεγάλην δοκιμασίαν τοὺς... ὀπαδοὺς τοῦ «ὀρθοῦ λόγου» θετικιστὰς καὶ ἐχθροὺς ὄλων τῶν μεταφυσικῶν παρεκκλίσεων καὶ ἀκροτήτων, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ φαινόμενον τοῦτο φαίνεται τελείως παράδοξον καὶ ἀνεξήγη-

τον! Εἶναι ἀσύληπτος ἡ ποσότης καὶ ὁ ὄγκος τῶν βιβλίων, περιοδικῶν, τηλεοπτικῶν προγραμμάτων καὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ποὺ «προβάλλουν» καὶ ἀναφέρονται μὲ παθητικὸν τρόπον εἰς τὰ θέματα αὐτά. Ὁ μῦθος ὅμως ἐκεῖνος ὅπου σήμερον φαίνεται νὰ κατακτᾷ ὄλοεν καὶ περισσότερον ἔδαφος, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς «ἀπαιτητικούς» κύκλους τῶν ὀρθολογιστῶν καὶ σκεπτικιστῶν, εἶναι ὁ «μῦθος» τῶν ἐξωγήνων ὄντων καὶ τῶν διαβοήτων «Ἴπταμένων Δίσκων» ἢ UFO (ἐλληνιστὶ ΑΤΙΑ).

Ὀλίγον μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου (καθόλου τυχαίως ὅπως θὰ διαπιστωθῆ ἐν συνεχείᾳ) κάνει τὴν ἐμφάνισίν του τὸ φαινόμενον τῶν «Ἴπταμένων Δίσκων» («Flying Saucers»), τὰ ὁποῖα ἔλαβαν τὴν ὀνομασίαν αὐτὴ λόγῳ τοῦ σχήματός των· καὶ συντόμως πῆρε διαστάσεις ἐπιδημίας εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ποὺ ὁ εὐφυῆς ὄρος τῆς ψυχολογίας «μαζικὴ ψύχωσις» ἀρμόζει ἀπολύτως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἀφοῦ καθημερινῶς σχεδὸν ἔφθαναν ἀναφοραὶ διὰ «θεάσεις» εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον! Μάλιστα ὁ περίφημος Ἑλβετὸς ψυχολόγος Κάρλ Γιούνγκ (C. Jung), ὑπὸ τὸν εὐγλωττον τίτλον «Ἴπτάμενοι Δίσκοι: Ἐνας σύγχρονος μῦθος γιὰ πράγματα ὀρατὰ στὸν οὐρανό» ἐξέδωσεν τὸ 1959 μίαν ἀξιολογοτάτην μελέτην ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅπου προσεγγίζει τὸ φαινόμενον τῶν UFO ὡς πρωτίστως ψυχολογικὸν καὶ **θρησκευτικόν!** Συνέλαβεν, δηλαδὴ, τὸ ζήτημα εἰς τὴν οὐσιαστικὴν καὶ ἀληθινὴν διάστασίν του, γεγονός ποὺ ἐπιβεβαιώνεται μίαν δεκαετίαν ἀργότερα, ὅταν ὁ διαβόητος παραδοξολόγος -τυχοδιώκτης- συγγραφεὺς, ὁμοεθνής τοῦ Γιούνγκ, Ἔριν φὸν Νταίνικεν, ἐκδίδει σειρὰ βιβλίων μὲ γενικὸν τίτλον «ΘΕΟΙ ΑΠΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ», τὰ ὁποῖα ἐγνώρισαν (μὲ τὴν ἀνάλογον «ῶθησιν») τεραστίαν ἐπιτυχίαν εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Εἰς αὐτὰ τὰ βιβλία ὁ Νταίνικεν ἀναπτύσσει τὴν παράδοξον, ὅσον καὶ παιδαριώδη... θεωρίαν, ἢ ὁποῖα ἰσχυρίζεται ὅτι, οὔτε ὀλίγον

οὔτε πολὺ, οἱ «θεοὶ» τῶν πολιτισμῶν τῆς ἀρχαιότητος ἦσαν... ἐξωγήνιοι ἀστροναῦται, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ μετέσπειραν τὴν... ζωὴν εἰς τὸν πλανήτην μας ἐδῶ καὶ ἑκατομμύρια ἔτη, μᾶς ἐπισκέπτονται ἔκτοτε ἀνελιπῶς, ἐπιβλέποντας τὸ ἔργον των!! Ὅσον γελοιοδέστατα καὶ βλακώδη φαίνονται αὐτὰ τὰ φαντασιοκοπήματα εἰς τὸν κοινὸν νοῦν, τόσον περισσότερο ἄνθρωποι τὰ πιστεύουν, καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ τεραστία ἐπιτυχία τῶν βιβλίων αὐτῶν ἐδῶ καὶ τεσσαράκοντα ἔτη! Βεβαίως, τὴν «θεωρίαν τῶν ἀρχαίων ἐξωγήνιων θεῶν» δὲν τὴν εἰσήγαγεν ἀπλῶς ὁ Νταίνικεν, ἀλλὰ εἶναι τὸ προϊόν μιᾶς συνολικῆς προσπάθειας σοβαρῶν (;) ἐπιστημόνων καὶ δὴ σοβιετικῶν (τῆς πάλαι ποτὲ Σοβιετικῆς Ἐνώσεως), νὰ «καλύψουν» τὸ ἀγεφύρωτο κενόν, ἢ μᾶλλον χάσμα, ποῦ παρουσίαζεν ἡ διαβόητος «ἐξελικτικὴ θεωρία» εἰς τὸ ζήτημα τῆς «ξαφνικῆς» ἐμφάνισεως τῆς νοημοσύνης εἰς τοὺς πιθήκους! Ἐγινε μάλιστα προσπάθεια, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης νὰ ἐξηγηθῆ κάτω ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς θεωρίας τῶν «ἀρχαίων ἐξωγήνιων θεῶν-ἀστροναυτῶν», ὅπως π.χ. ἡ καταστροφή τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων ὑπὸ... πυρηνικῆς ἐκρήξεως ἢ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο ἐξωγήνιος κοσμοναύτης (!) καὶ ἐπίκειται ὀσονοῦπω μία... δευτέρα παρουσία τῶν ἐξωγήνιων ὄντων μὲ τὰς ὑπερφυσικὰς ἰκανότητάς!

Διαπιστώνομεν λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅτι τὸ ζήτημα τῶν «ἐξωγήνιων ὄντων» ἔχει ἀμιγῶς θρησκευτικὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν καὶ οὐδόλως ἐπιστημονικὴν. Εἶναι χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός τῆς θεσπίσεως ὑπὸ παπικῶν καὶ προτεσταντῶν «θεολόγων» νέου κλάδου θεολογικῶν σπουδῶν, τῆς... «ἐξωθεολογίας» ἢ «θεολογίας τοῦ ἐξωτερικοῦ διαστήματος»! Ὅπως χαρακτηριστικῶς σημειώνει ὁ Seraphim Rose εἰς τὸ βιβλίον του «Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Θρησκεία τοῦ μέλλοντος», εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν λεγομένην φαντασίαν ποῦ οὐσιαστικῶς πρόκειται περὶ μυστικισμοῦ καὶ ἀποκρυφισμοῦ τοῦ Μεσαίωνα μὲ ἐκσυγχρονισμένην μορφήν, αἱ ἱστορίαι διαφόρων συγγραφέων «διαβάζονται σὰν ἀοσπάσματα βίων Ὁρθοδόξων ἀγίων τῆς

ἀρχαιότητος, στοὺς ὁποίους περιγράφονται οἱ ἐνέργειες τῶν μάγων σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου ἡ μαγεία ἦταν ἀκόμη σημαντικὸ μέρος τῆς εἰδωλολατρικῆς ζωῆς». Καρπὸς λοιπὸν αὐτῆς τῆς «ἐπιστημονικῆς φαντασίας» (Since Fiction), δηλαδὴ τοῦ μοντέρνου ψευδοεπιστημονικοῦ ἀποκρυφισμοῦ, εἶναι οἱ ἐξωγήνιοι· ὄχι ὅμως καὶ τὰ UFO - ἑλληνιστὶ ΑΤΙΑ (Ἄγνωστου Ταυτότητος Ἰπτάμενα Ἀντικείμενα) τὰ ὅποια εἶναι ὑπαρκτὰ ὅπως θὰ πιστώσομεν².

Τὰ UFO, ἢ ΑΤΙΑ, ἢ Ἰπτάμενοι Δίσκοι, πρωτεμφανίζονται μὲ τὸ τέλος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ὅταν ὁ Βρεττανὸς ἀεροναυπηγὸς John Frost ἀντέγραφε τὰ σχέδια τοῦ πρώτου Ἰπταμένου Δίσκου ἀπὸ τὸν Γερμανὸν ὁμολογόν του Walter Mitte, ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε σκάφος τοῦ τύπου αὐτοῦ διὰ λογαριασμὸν τοῦ χιτλερικοῦ στρατοῦ. Συμφώνως μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐρεῦνης τοῦ βρεττανικοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ HISTORY CHANNEL³, οἱ «Ἰπτάμενοι Δίσκοι» ἦσαν μυστικὸν σχέδιον τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ λεγομένου «Ψυχροῦ Πολέμου» γνωστὸν μὲ τὸν κωδικὸν τίτλον «ΣΧΕΔΙΟΝ MOGUL» καὶ τὰ πρῶτα μοντέλα τοῦ τύπου αὐτοῦ, HORTEN 229 καὶ AVROCAR, ἦσαν αὐτὰ ἀκριβῶς ποῦ εἶδε ὁ πρῶτος ἐπίσημος αὐτόπτης μάρτυς ΑΤΙΑ κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1947, Keneth Arnold! Ὁ ἀρχιμηχανικὸς τῆς ἀμερικανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας Alan Brown (ὑπεύθυνος τοῦ προγράμματος F1-17 STEALTH FIGHTER) ἐδήλωσεν σχεδὸν κυνικῶς, ὅτι κάθε ΑΤΙΑ ἔχει ὑπογράψει συμβόλαιον μὲ τὴν πολεμικὴν ἀεροπορίαν τῶν Η.Π.Α.! Ὁ αὐτὸς ἀπεκάλυψεν μάλιστα ὅτι, ὅταν εἰς μίαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσημειώοντο ἀναρίθμηται ἀναφοραὶ διὰ θεάσεις ΑΤΙΑ, διέταξεν εἰς τοὺς πιλότους τῶν ἐκπληκτικῆς τεχνολογίας μαχητικῶν ἀεροσκαφῶν STEALTH, νὰ κινοῦνται μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας· ὡς διὰ θαύματος, αἱ θεάσεις περιορίσθησαν εἰς τὸ ἐλάχιστον! Σημειωθῆτω ὅτι τὸ περίφημον βομβαρδιστικὸν

2) Σημ.: Πρέπει νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ UFO (ἢ ΑΤΙΑ) ὡς φυσικῶν ἢ τεχνητῶν (ἀνθρωπίνως) φαινομένων, καὶ UFO ὡς προϊόν μυθολογίας καὶ φαντασίας δαιμονικῆς!

3) Προεβλήθη τὸ 2006 ὑπὸ τῆς κρατικῆς τηλεοράσεως.

1) Βλ. Seraphim Rose, «Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Θρησκεία τοῦ μέλλοντος».

STEALTH παρέμενε μυστικόν ὄπλον τῶν Η.Π.Α. ἐπὶ δύο δεκαετίας, μέχρι τὴν προβεβλημένην ἀποκάλυψίν του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαβόητου «Πολέμου τοῦ Περσικοῦ Κόλπου» καὶ ἔκτοτε «προτάσσεται» ὡς τὸ ἀπόλυτον ὄπλον-φόβητρον τῆς Νέας Παγκοσμίου Τάξεως Πραγμάτων! Κατὰ περίεργον δὲ τρόπον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅπου ἐσήμανεν τὸ τέλος τοῦ «Ψυχροῦ Πολέμου» μεταξὺ Ρωσίας καὶ Ἑνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐγκαινιάσθη ἡ περίοδος τῆς παγκοσμίου μονοκρατορίας, ἡ ἐπίσημος διακυβέρνησις τῶν Η.Π.Α. ἡ ὁποία μέχρι τότε ἠρνεῖτο πεισμόνως τὴν ὑπαρξίν τῶν ΑΤΙΑ, μετέβαλλεν τελείως τακτικὴν καὶ ἀπροκαλύπτως καὶ ἐπισήμως παρεδέχετο ὅτι ὑπάρχουν, ὡς ἐξωγήϊνα ὅμως σκάφη, ποὺ ἐπισκέπτονται τὸν πλανήτην μας! Ὁ Ρόναλτ Ρέηγκαν, πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1980, μὲ ἀγόρευσίν του εἰς τὸν Ο.Η.Ε. διεκήρυξεν ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀπειλῆς τοῦ πλανήτου ὑπὸ... ἐξωγήϊνων εἰσβολῶν, σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης ὠφείλει ἐνωμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν «κοινὸν ἐχθρόν»⁴! Φαίνεται σαφῶς ὅτι οἱ «ἐξωγήϊνοι» ἐξυπηρετοῦν πλέον μὲ ἰδανικὸν τρόπον τὸ σχέδιον διὰ τὴν παγκόσμιον ὑπερκυβέρνησιν· κάτι ποὺ διαφαίνεται προδήλως μὲ τὴν παραγωγὴν δαπανηροτάτων «μπλόκ μπάστερς» (πολυδιαφημισμένων κινήματογραφικῶν ὑπερπαραγωγῶν) ὑπὸ τοῦ κατευθυνομένου ὑπὸ σκοτεινῶν καὶ σκοταδιστικῶν κινήτρων καὶ συμφερόντων HOLLYWOOD, ὅπου «ἡ ἀνθρωπότης ἐνωμένη ἀντιμετωπίζει σθεναρῶς τοὺς μοχθηροὺς ἐξωγήϊνους εἰσβολεῖς («Ἡμέρα Ἀνεξαρτησίας», «Πόλεμος τῶν Κόσμων» κ.ἄ). Κουτόχορτον εἰς πολυτελὴ συσκευασίαν, ὅπου μὲ ἰδιαιτέραν φροντίδα προσφέρουν ἀφθόνως εἰς τοὺς δυσμοίρους λαοὺς οἱ παγκόσμιοι «Μεγάλοι Ἀδελφοί» καὶ ἀνηλεεῖς δικτάτορες του!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Εὐγενιδείου Πλανηταρίου Διονύσιος Σιμόπουλος ἔδωκεν πρὸ ἐτῶν τὴν ἀληθινὴν διάστασιν εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐξωγήϊνων καὶ τῶν UFO: «Ἡ “οὐφολογία” εἶναι εἶδος “πίστεως καὶ οὐχὶ γνώσεως”», ἐδήλωσεν πολὺ εὐστόχως, ὅπως ἐξἄλλου ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ψευδοθεωρίαν τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν πίθηκον. Ὁ

Νεοεποχίτης παραψυχολόγος «μέντιουμ» Brad Steiger εἶχεν ἰσχυρισθεῖ, ὅτι τὰ «UFO ἐπιδιώκουν νὰ φέρουν τὸν Θεὸν μὲ ὑλικὴν μορφήν εἰς τὸν πλανήτην μας καὶ προσφέρουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μίαν νέαν θεολογίαν τῆς διαστημικῆς ἐποχῆς· αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἐπαφὴ μὲ UFO μπορεῖ νὰ εἶναι τὰ ἐξελισσόμενα ἀρχέτυπα ἐνὸς μελλοντικοῦ εὐαγγελισμοῦ. Μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ κήρυκες μιᾶς θρησκείας τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἐνὸς συγκρασημοῦ τῆς ὑψηλῆς τεχνολογίας καὶ τῶν παραδοσιακῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων»⁵!

Εἶναι ἰδιαιτέως ἐνδιαφέρουσα ἡ σύνδεσις τῶν UFO καὶ τῶν ἐξωγήϊνων μὲ ἀρχαίας ψευδομυστηριακὰς εἰδωλολατρικὰς καὶ μαγικὰς λατρείας τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ Βαβυλωνίων καὶ ἄλλων παρεμφερῶν νεοεποχίτικῶν νοσηρῶν παλινδρομήσεων. Ὁ Whitley Strieber, ἓνας ἐκ τῶν ὑποτιθεμένων θυμάτων ἀπαγωγῆς ὑπὸ τῶν ἐξωγήϊνων, εἰς βιβλίον ποὺ ἐξέδωκεν μὲ τίτλον «COMMUNION» (ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ) καταθέτει τὴν «ἐμπειρίαν» του περιγράφοντας τὰ ὄντα ποὺ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ πυραμιδοειδὲς σκάφος των, ὅπου κυβερνήτης καὶ ἀρχηγὸς ἦτο μία γυναίκα ποὺ ὠμοίαζεν ἐκπληκτικῶς μὲ τὴν ἀρχαία βαβυλωνία θεὰ Ἀστάρτη⁶! Τὰ σχόλια πλέον περιττεύουν. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζομεν ἀπλῶς, ὅτι ἡ Ἀστάρτη ἢ Ἴστάρ (καὶ Ἴσις διὰ τοὺς Αἰγυπτίους) εἶναι μία θηλυκὴ ἐκδοχὴ τοῦ ἑσφόρου, τοὔτέστιν τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἀπαισίου λατρείαν ἀπεγνωσμένως ἠγωνίζοντο νὰ καταργήσουν εἰς τὸν ἀνόητον ἐκείνον καὶ εἰδωλομανῆν παλαιὸν Ἰσραὴλ οἱ θεοκήρυκες Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης⁷. Ἀξίζει δὲ νὰ ἐπισημανθῇ, ὅτι ὅλες οἱ «μαρτυρίες» ποὺ ἐμπεριέχουν ἐπαφὴν τοῦ τύπου αὐτοῦ (Τρίτου Τύπου ὅπως ὀνομάζεται), παρουσιάζουν τοὺς ὑποτιθεμένους ἐξωγήϊνους ὡς ἀνθρωποειδῆ μὲ κτηνώδη καὶ σατανικὴν σχεδὸν ὄψιν, μορ-

5) ἔ.ἄ.

6) TEXE MARRS, «ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΗΣ Ν. ΕΠΟΧΗΣ»· καὶ ἐπίσης: π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, «ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ - ΓΚΟΥΡΟΥΙΣΜΟΣ - ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ».

7) Γ' Βασ. ια', 5· καὶ Δ' Βασ. κγ', 13· κ.ἄ. Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἀκόμη, ἡ ἀναφορὰ τοῦ Προφήτου Ἰερεμίου διὰ οὐράνια «σημεῖα» καὶ τὸν φόβον δι' αὐτά: «... κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν ἐθνῶν μὴ μανθάνετε καὶ ἀπὸ τῶν σημεῖων τοῦ οὐρανοῦ μὴ φοβεῖσθε, ὅτι φοβοῦνται αὐτὰ τοῖς προσώποις αὐτῶν» (Ἰερ. ι', 2).

4) ἔ.ἄ.

φὴν μὲ τὴν ὁποίαν καθιερώθη πλέον νὰ ἀπεικονίζονται εἰς τὰς διαφόρους καλλιτεχνικάς, ρεαλιστικάς -ὑποτίθεται- παραστάσεις. Τὸ μόνον θετικὸν τουλάχιστον εἶναι ἴσως ὅτι δὲν βαδίζουν μὲ τὰ τέσσαρα ἀλλὰ ἔχουν ὀρθίαν στάσιν! Πολὺ βασικὸν στοιχεῖον ὄλων αὐτῶν τῶν «ἐπαφῶν» μὲ τὰ ἀλλόμορφα αὐτὰ ὄντα, εἶναι ὅτι προκαλοῦν πάντοτε φόβον καὶ ἀφήνουν δυσάρεστον ἀνάμνησιν εἰς ὅσους εἶχαν τὴν ἀτυχίαν νὰ τὰ συναντήσουν· γεγονός πού συνειρμικῶς μᾶς παραπέμπει εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ σατανᾶς μὲ οἰανδήποτε μορφήν ἐμφανίζεται -κατὰ θεῖαν παραχώρησιν- εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ προκαλεῖ ἀνησυχίαν καὶ φόβον. Ἐξάλλου, μετὰ ἀπὸ προσεκτικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Οὐφολογίας, παρατηροῦμεν πολλὰ κοινὰ μεταξὺ τοῦ φαινομένου αὐτοῦ καὶ τῶν ποικίλων σατανικῶν ἐνεργειῶν αἰσθητῆς μορφῆς, ὅπως περιγράφονται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὰ πατερικὰ κείμενα. Ὅταν ὁ θεῖος Ἀπόστολος μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι «αὐτὸς γὰρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός»⁸, πόσον δύσκολον εἶναι δι' αὐτὸν νὰ λάβῃ τὴν μορφήν πού χρειάζεται ἄραγε, προκειμένου νὰ παγιδεύσῃ τὰ ὑποψήφια θύματά του;

Ὁ Brad Steiger, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Iowa, μετὰ ἀπὸ ἐνδελεχὴν πολυχρονον ἔρευναν ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν UFO καὶ τῶν ἐξωγήινων, κατέληξεν: «Ἡ πραγματικὴ ἱστορία τῶν UFO... εἶναι μίᾳ ἱστορίᾳ μὲ πνεύματα καὶ φαντάσματα καὶ παράξενες νοητικὲς ἀποπλανήσεις· ἐνὸς ἀοράτου κόσμου πού μᾶς περιβάλλει καὶ περιστασιακὰ μᾶς καταπίνει... Εἶναι ἓνας κόσμος παραισθησης... ὅπου ἡ ἴδια ἡ πραγματικότητα διαστρεβλώνεται ἀπὸ παράξενες δυνάμεις πού φαινομενικὰ μποροῦν νὰ χειριστοῦν τὸ χῶρον, τὸ χρόνο καὶ τὴν ὕλη, δυνάμεις πού εἶναι ὀλοκληρωτικὰ πέρα ἀπὸ τὴν δύναμη κατανόησής μας... οἱ ἐκδηλώσεις UFO μοιάζουν νὰ εἶναι, συνολικά, μονάχα μικρότερες παραλλαγές τοῦ ἀρχαίου δαιμονολογικοῦ φαινομένου»⁹. Εἰς τὴν βιβλιογραφίαν τῶν φαινομένων UFO τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κογκρέσσου τῶν Η.Π.Α., ἀναφέρεται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν:

«Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀναφορὰς UFO πού δημοσιεύονται τῶρα στὸν λαϊκὸ Τύπον ἐξιστοροῦν ὑποθετικὰ συμβάντα πού εἶναι χτυπητὰ παρόμοια μὲ τὴν **δαιμονοκαταληψία** καὶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα πού εἶναι γνωστὰ ἀπὸ παλιὰ στοὺς θεολόγους καὶ τοὺς παραψυχολόγους»¹⁰. Εἶναι προφανεῖς πλέον καὶ εἰς τοὺς πιὸ ἀκατηγήτους καὶ ἀδαεῖς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ παράδοσιν: ἡ προέλευσις ὄλων αὐτῶν τῶν μυστηριωδῶν φαινομένων, πού ἡ ὁμοιότης των μὲ ἀναλόγους συμπεριφορὰς τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων ὅπως ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς βίους τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας (Μεγ. Ἀντωνίου, Ἀγ. Κυπριανοῦ, Ἀγ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, κ.ἄ), εἶναι ἐνδεικτικὴ! Θὰ ἠμπορούσαμε νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπλῶς ὁ τρόπος καὶ αἱ μέθοδοι τῶν πονηρῶν δαιμόνων... ἐκσυγχρονίσθησαν καὶ προσηρμώθησαν συμφώνως πρὸς τὰ δεδομένα καὶ τὰς «ἀνάγκας» τῆς μοντέρνου κοινωνίας· μιᾶς κοινωνίας, μὲ τὴν ἐνδημοῦσαν ἀποστασίαν νὰ τὴν ὀδηγῇ εἰς τραγικὰ ἀδιέξοδα καὶ νὰ τὴν στρέφῃ εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀτραπούς, προκειμένου νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα αὐτά. Εἶναι νωπὴ ἀκόμη ἡ ἀνάμνησις τῆς ὀμαδικῆς αὐτοκτονίας τοῦ νεοεποχίτικοῦ τάγματος τοῦ Marshall Applewhite «Οὐράνια Πύλη» τὸ 1997 εἰς τὴν Καλιφόρνια τῶν Η.Π.Α., πού ἔγινε μὲ σκοπὸν νὰ ὀδηγήσῃ τὰ τραγικὰ θύματα τῆς Οὐφολογικῆς αὐτῆς αἰρέσεως εἰς... συνάντησιν μὲ τοὺς «ἐξωγήινους», οἱ ὅποιοι θὰ τοὺς... ἐξύψωναν εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον ὑπάρξεως¹¹! Ἀκόμη καὶ ἐρευνῆται τοῦ φαινομένου τῶν UFO, ἐντελῶς ἄσχετοι μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, προειδοποιοῦν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοὺς τρομεροὺς κινδύνους πού κρύβει ἡ ὑπόθεσις αὐτή· ὅπως ὁ Jhon Keel εἰς τὸ βιβλίον «UFOS: OPERATION TROJAN HORSE»: «Τὸ νὰ ἀνακατεῦται κανεὶς μὲ τὰ UFO εἶναι σὰν νὰ ἀνακατεῦται μὲ τὴν μαύρη μαγεία. Τὸ φαινόμενο λυμαίνεται τοὺς νευρωτικούς, τοὺς ἀφελεῖς καὶ τοὺς ἀνωρίμους. Παρανοϊκὴ σχιζοφρένεια, δαιμονομανία καὶ ἀκόμη καὶ αὐτοκτονία μπορεῖ νὰ προκύψουν -ὅπως ἔχουν προκείψει σὲ ἓνα ἀριθμὸ περιπτώσεων. Μία μέτρια περιέργεια σχετικὰ μὲ τὰ UFO μπορεῖ

8) Β' Κορ. ια', 14.

9) S. Rose, «Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ».

10) ἔ.ἄ.

11) Περιοδικὸν «SKEPTIC», τ. 3, Φεβρ. 2001.

νά μετατραπεί σὲ καταστροφικὴ μονομανία. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο συνιστῶ σθεναρὰ στοὺς γονεῖς νὰ ἀπαγορεύουν στὰ παιδιά τους νὰ ἀναμειχθῶν. Οἱ δάσκαλοι καὶ ἄλλοι ἐνήλικες δὲν πρέπει νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἐφήβους νὰ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὸ τὸ θέμα».

Τὸ φαινόμενο τῶν UFO πρέπει νὰ ἐνταχθῆ εἰς τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν ὁ Ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος Μπρατσιανίνοφ (ἀνεκηρύχθη ἅγιος ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας), εἰς τὸ σύγγραμμά του «Σχετικὰ μὲ θαύματα καὶ σημεῖα» (1870), σχολιάζοντας τὴν προσπάθειαν ποὺ συναντᾶται εἰς τὸν σύγχρονον χριστιανικὸν κόσμον νὰ δῆ θαύματα ἀκόμα καὶ νὰ κἀνη θαύματα, ἔγραψεν: «Πλησιάζουμε εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου θὰ ἀνοιχθεῖ μία τεραστία ἀρένα διὰ πολλὰ καὶ ἐντυπωσιακὰ ψευδοθαύματα διὰ νὰ σύρουν εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτοὺς τοὺς ἀτυχεῖς ἀπογόνους τῆς σαρκικῆς σοφίας». Τὰ θαύματα τοῦ ἀντιχρίστου θὰ ἐκδηλωθῶν πρὸ παντὸς εἰς τὴν σφαῖρα τοῦ ἀέρος, ὅπου ἔχει πρωτίστως τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὁ σατανᾶς¹². Τὰ σημεῖα θὰ ἐπιδροῦν πάνω ἀπ' ὅλα εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως γοητεύοντας καὶ παραπλανώντας τὴν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος παρατηρεῖ ὅτι «ὁ ἀγωνιστὴς τῆς προσευχῆς θὰ πρέπει σπάνια νὰ κοιτᾷ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν φόβον τῶν πονηρῶν πνευμάτων εἰς τὸν ἀέρα, ποὺ προκαλοῦν πολλὰ καὶ διάφορες πλάνες ἐκεῖ»¹³. «Ὅλες οἱ δαιμονικὲς ἐκδηλώσεις ἔχουν τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ τοὺς δοθῆ καὶ ἡ παραμικρὴ προσοχή· καὶ μόνον ἀπὸ τέτοια προσοχὴ ποὺ δίνεται ἀκόμα καὶ ἐντελῶς ἀπαθῶς διὰ τὴν ἐκδήλωσιν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ «σφραγισθεῖ» μὲ τὴν βλαβεροτέραν ἐντύπωσιν καὶ νὰ ὑποβληθεῖ εἰς πειρασμὸν σοβαρότατον»¹³. Θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συνοψίσωμεν ὅλα τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἰς τὴν περίφημον φράσιν τοῦ Κυρίου· «ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα»¹⁴. Ἡ μήπως καὶ πάλιν ὁ Κύριος δὲν μᾶς προειδοποιεῖ δι' αὐτὰ ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν «φό-

βητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται»¹⁵;

Τὸ τελικὸν συμπέρασμα ποὺ ἡμποροῦμε νὰ ἐξάγωμε ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶναι, ὅτι ἡ Οὐφολογία ὅπως καὶ ἡ γενικοτέρα τάσις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου πρὸς τοὺς μύθους ποὺ κοιμίζου καὶ ἀποπροσανατολίζου, εἶναι μία ἐκ νέου προσπάθεια τοῦ πνεύματος τοῦ πονηροῦ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἐξουσίαν του· εἰδικότερον δὲ τὰ «σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ», ὅπως καὶ τὸ ἤδη διαφαινόμενον χάραγμα τοῦ 666. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἔκτακτα φυσικὰ φαινόμενα ἀποτελοῦν σαφεστάτας ἐνδείξεις ὅτι ἔρχεται ἡ Βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῶμεν· ἴσως μάλιστα νὰ εἶναι μία πολὺ καλὴ εὐκαιρία διὰ νὰ ἀφυπνισθῶν ὅσοι ἔχουν περιπέσει εἰς πνευματικὸν λήθαργον καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸν ἐπαπειλούμενον δριμύτατον κίνδυνον. Τὸ φαινόμενον UFO εἶναι οὐσιαστικῶς τὸ φαινόμενον Ἀντίχριστος· τί ἄλλο χρειάζεται πλέον διὰ νὰ ξυπνήσουν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν περιπέσει εἰς ὕπνον πονηρὸν καὶ ἀγνοοῦν τόσον ἐμφανῆ σημεῖα τοῦ ἐπερχομένου σκότους; Ὁ ἄθλιος Οἰκουμενισμὸς ἀλλὰ καὶ ἡ ἔσχατος χεῖρουσα πλάνη τῆς σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας, εἰς συνδυασμὸν μὲ τὰ παράδοξα δαιμονικά, τερατῶδη καὶ ἀφύσικα φαινόμενα, ὅπως ἡ ἀταξία καὶ ἡ σύγχησις εἰς τὸ αἰσθητὸν καὶ φυσικὸν περιβάλλον, τὰ φαινόμενα τῶν UFO, τὸ χάραγμα BAR CODE καὶ ἡ ὀπισθοδρόμησις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου εἰς τὸ μυθικὸν καὶ μαγικὸν στοιχεῖον τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, σηματοδοτοῦν τὴν τελικὴν εὐθειάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει περάσει πλέον ὁ ἄνθρωπος, ἡ Ἐκκλησία, ὁ Κόσμος (τὸ κτιστόν). Εἶναι ἴσως τὸ πλέον κρισιμώτατον «κομβικὸν» σημεῖον τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως: «Καὶ ὅταν τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν τοῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς...»¹⁶, ἀφοῦ ἡ ἐσχάτη ἀποστασία τῶν καιρῶν διέσπασεν καὶ διέθραυσεν τὸν νοητὸν σταυρὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἁγία Ἐκκλησία συγκρατεῖ αὐτὰς τὰς τέσσαρας γωνίας. (Κύριος οἶδεν)!

12) Βλ. εἰς «Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου» τὰ σημεῖα τοῦ θηρίου εἰς κεφ. ιγ', 13.

13) Βλ. Φιλοκαλία, «Περὶ τῶν τριῶν τρόπων τῆς προσευχῆς», τόμ. 5.

14) Λουκᾶ ι', 18.

15) Λουκᾶ κ', 11.

16) Ἀποκ. κ', 7-8.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

Β' ΜΕΡΟΣ

Σύντομος ἀνακεφαλαίωσις τοῦ πρώτου ἀποσπάσματος
τῶν «Διατυπώσεων» τοῦ Σεβασμιωτάτου Κιτίου κ. Ἐπιφανίου:

1) Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ματθαϊκῆς Συνόδου π. Εὐγένιος Τόμπρος ἦτο -καὶ κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Κιτίου κ. Ἐπιφανίου- ὄντως «ὁ κατευθύνων τὴν Σύνοδον» τῶν Ματθαϊκῶν, προκαλεῖ μάλιστα ἐντύπωσιν τὸ γεγονός ὅτι ὁ π. Εὐγένιος δὲν εἶχεν ἐνημερώσει καθόλου τὸν Σεβ. Κιτίου διὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπομνήματος ποὺ κατέθεσεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, οὔτε καὶ διὰ τὸ περιεχόμενον τῆς αἰτήσεως διὰ τὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένῃς Ματθαίου.

2) Ἡ ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου ἐχρησιμοποιήθη ἔπειτα κακοβούλως ὑπὸ τῶν Ματθαϊκῶν, ὄχι διὰ ἔνωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι διεστῶτων, ὅπως σαφῶς εἶχον ἀπαιτήσει οἱ Ρώσοι, ἀλλὰ διὰ ἐκδίχησιν ἐναντίον τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου: «σκοπὸς δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ μερίδα μας πλεονεκτεῖ». Ἄν καὶ ὁ Σεβ. κ. Ἐπιφάνιος ἤθελε τὴν ἔνωσιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκήρυσσε παντοῦ καὶ ἡδέως ἐδέχοντο τὰ κηγύγματα ταῦτα οἱ Ματθαϊκοὶ Πιστοί.

3) Ἡ χειροθεσία ἐπετελέσθη ἔπειτα ἐν Ἑλλάδι εἰς ὄλους τοὺς Ματθαϊκοὺς Ἀρχιερεῖς, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τοὺς Ἱερεῖς -ὅπως ἐντέλλετο ἡ ἀπόφασις τῶν Ρώσων- διότι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐφοβοῦντο τὸν σκανδαλισμὸν Κλήρου καὶ Λαοῦ (ὁ ὁποῖος ὄντος ἐγένετο).

4) Ἀποκαλύπτεται, ἐπίσης, ὅτι ἐπεδίωξαν καὶ ἐδέχθησαν ὅπως ἔνωθουν μὲ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, δίχως αὐτοὶ νὰ ἔχουν σαφῶς καὶ γραπτῶς καταθέσει τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τους ἐπὶ τοῦ πῶς θεωροῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Θείας Χάριτος! Ἐνῶ ἀντιθέτως, ἀπὸ τὸν μακαριστὸν Πρωθιεράρχην μας πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον καὶ ἅπαντας τοὺς διαδόχους αὐτοῦ ἕως σήμερον, ἀπαιτοῦν ἀπαραιτήτως κάθε ἀκρίβειαν καὶ διυλίζουν καὶ ἐξονυχίζουν κάθε λέξιν, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως μᾶς ἀποδείξουν -δῆθεν- ἀσυνεπεῖς καὶ μὴ Ὁρθοδόξους! Αὐτὰ τὰ διαφορετικὰ μέτρα κρίσεως ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος, ἀποδεικνύουν ἀσφαλῶς τὴν μεροληψίαν καὶ ἐμπάθειάν των. Ἄλλωστε ἀδιαμαρτυρητῶς ἐδέχθησαν, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Σεβ. Κιτίου, καὶ τὴν συμπροσευχὴν μὲ τὸ ποιμνιον τῶν Ρώσων προτοῦ ἀκόμη ἔνωθουν μὲ αὐτούς (ἐννοεῖ τὸν τότε Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπιον), καὶ τὴν συλλειτουργίαν μὲ Ἱερεῖς ὅπου ἦσαν «ἄλλοι ἀπὸ Ἱεροσόλυμα, ἄλλοι ἀπὸ Ἰάκωβον Ἀμερικῆς»!! Μόνον διὰ τοὺς «Φλωρινικοὺς» ἰσχύει ἡ διύλισις τοῦ κώνωπος!

5) Τέλος, ἄξια μνείας εἶναι τὰ λόγια τοῦ π. Εὐγενίου, ὅτι «κανένα γεγονός ἢ θαῦμα δὲν ἐγίνε ὑπὸ τοῦ Ματθαίου καὶ δὲν δεσμευόμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς χειροθεσίας».

Ἄς ἴδωμεν ὅμως τὴν συνέχειαν τῶν ἀποκαλυπτικῶν «Διατυπώσεων» τοῦ μακαριστοῦ κ. Ἐπιφανίου. Ἔχει διατηρηθεῖ ἡ ἐνίοτε ἀσύντακτος γραφὴ τοῦ γράφαντος τὰς «Διατυπώσεις». Αἱ ὑποσημειώσεις-σχόλια εἶναι ἡμέτερα.
«Ο.Π.Σ.»

Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1972 μετὰ ἓνα ἔτος περιποῦ ἐκλήθην ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς ἔρευναν τῆς καταστάσεως. Ἐγίναν μερικαὶ κινήσεις ἐκ τοῦ πατρὸς Εὐγενίου πρὸς παραμερισμὸν μου, ὅτι ὡς ἄλλη Ἐκκλησία δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ ζητῶ Σύνοδον κ.λ.π.*) Ἀπεσοβήθη ὁ θόρυβος, εἰς τὴν δῆλωσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅτι μὲ κάλεσε αὐτός. Ἦναγκάσθην νὰ πορευθῶ εἰς Γενεύην διὰ νὰ συναθροίσω στοιχεῖα ὑπὲρ τῶν Ρώσων, διότι ἤρχησε

καὶ ἡ κίνησις νὰ χωρισθῶμεν ἐκ τῶν Ρώσων, διότι ὑπεδείκνυον μερικοὶ, ὡς καὶ ἐγώ, ὅτι δυοῖν θᾶττερον, ἢ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἔνωσις μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν, ἢ δὲν ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἔνωσις μετὰ τῶν

*) Σημ. Κιτίου: Αἱ ἐνέργειαι ἐγίναν ἀπὸ τὸν πρωθ. Εὐγένιον· μοῦ τὸ εἶπεν εἰς ἐπίσκοπος, καὶ ὅταν τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ σπῆτι του στα Σεπόλια δὲν μὲ ἔπειθε ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε, ἐζήτησεν συγγνώμην.

Ρώσων, διότι ἐκρίνετο τραγελαφική εικόνα νὰ εἴμεθα ἐνωμένοι μετὰ τῶν Ρώσων καὶ χωρισμένοι μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν, καὶ αὐτοὶ ἐνωμένοι μετὰ τῶν Ρώσων¹.

Εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτάς, ἀπεφασίσθη ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὑπὸ δύο Ἀρχιερέων μία ἀπλή ἐπίσκεψις διὰ νὰ τοὺς γνωρίσω καὶ ἐγὼ προσωπικῶς τοὺς Αὐξεντιανούς κ.λ.π. καὶ νὰ εἶδωμεν τὰς διαθέσεις των. Ἐπραγματοποιήθη δις μετὰ τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου. Πρώτην εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Σεβ. Ἀκακίου, καὶ δευτέραν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Μακ. Αὐξεντίου, παρόντος Σεβ. Γεροντίου καὶ Σεβ. Ἀκακίου. Ἐκ τῶν διαμειφθέντων διεπιστώσαμεν τόσον ἐγὼ, ὅσον καὶ ὁ ἅγιος Μεσσηνίας, ὅστις παρευρίσκειτο καὶ εἰς τὰς δύο ἐπισκέψεις, ὅτι ὑπῆρχε καὶ πρόθεσις καὶ κλίμα πρὸς ἔνωσιν, ἔμενε νὰ γίνουν αἱ ἐνεργεῖαι καὶ οἱ τρόποι πρὸς τὴν πραγματοποίησιν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἡμεῖς ἐπεσκέφθημεν τὸν ἅγιον Τρίκκης εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ ἠθελήσαμεν νὰ τὸν ἐνημερώσωμεν διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας πρὸς τοὺς Αὐξεντιανούς, παρόντος καὶ τοῦ ἁγίου Θεσσαλονίκης, ἀπουσιάζοντος δὲ εἰς Η.Π.Α. τοῦ ἁγίου Κορινθίας. Ὅλοι εὐρέθημεν σύμφωνοι, ὅτι πρέπει νὰ γίνουν προσπάθειαι πρὸς ἔνωσιν τῶν δύο παρατάξεων. Ὁρίσθη δὲ τὴν ἐπαύριον Συνεδρίασις εἰς τὰ Γραφεῖα. Συνελθόντες κατελείξαμε ὅτι πάντες θέλομεν τὴν ἔνωσιν². Τὸ αὐτὸ εἶπεν καὶ ὁ πατὴρ Εὐγένιος ἀλλὰ ἐχολώθη διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ἀρχιερέων ἄνευ τῆς γνώμης του καὶ ἄρχισεν ἐπιθεσιν γραπτῶς καὶ προφορικῶς κατὰ τῶν Ἀρχιερέων.

Ἴδου τὶ μᾶς ἔγραψεν, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

«Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν Σας.

Ἐπὶ συζήτησεως, γενομένης τὸ Σάββατον 22^{ας} Ὀκτωβρίου 1972 π. ἑορτ. ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν Βερανζέρου 22, παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Ἀνδρέου, καὶ τῶν ἐπισκόπων Θεσσαλονίκης κ. Δημητρίου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Βησσαρίωνος, Μεσσηνίας Γρηγορίου καὶ Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, ὡς καὶ τοῦ ὑποφαινομένου αἰφνιδίως καὶ τηλεφωνικῶς κληθέντος μόλις τὴν προηγουμένην μεσημβρίαν ἀνεκινήθη ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς ἐτέρας παρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἧτοι τῶν Αὐξεντιανῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας λαβὼν τὸν λόγον ἀνε-

κοίνωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν καὶ μάλιστα προῆλθεν εἰς προκαταρκτικὴν συνενόησιν μετ' αὐτῶν διὰ τῶν Ἐπισκόπων Κιτίου κ. Ἐπιφανίου καὶ Μεσσηνίας κ. Γρηγορίου, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τοὺς κ.κ. Αὐξέντιον καὶ Γερόντιον καὶ Ἀκάκιον καὶ συνεφώνησαν (σ. Κιτίου: ψευδός) μετ' αὐτῶν τὴν ἔνωσιν. Ἡ πρᾶξις αὕτη κατὰ τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς κανόνας, κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ κατ' αὐτὴν τὴν κοινὴν καὶ στοιχειώδη λογικὴν, εἶναι ἐπιπολαία, ἄκριτος καὶ τουλάχιστον ἐπίμεμπτος καὶ ἀποδοκιμαστέα, δυναμένη νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἀληθῆς συμφορὰ καὶ καταπρόδοσις τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας³, δι' ὧν κατήλθομεν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀκριβοῦς Ὀρθοδοξίας εἰς ἀγῶνα σκληρὸν ἐπίμοχθον πρὸ ἐτῶν 48 περίπου, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Ἵπενθυμίζομεν τὰ ἐξῆς:

1. Ἡ πρᾶξις αὕτη, ὡς ἀνωτέρω, τυγχάνει ὄλως ἀντικανονικὴ καθ' ὅσον, ἔδει, προκειμένης τοιαύτης σοβαροτάτης ἀποφάσεως νὰ κληθῆ ἐπίσημως καὶ κανονικῶς ἡ Ἱ. ἡμῶν Σύνοδος, ἵνα διασκεπτομένη ψυχραίμως καὶ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι, σταθμίση ἅπαντα τὰ δεδομένα καὶ ἀποφασίσῃ τὴν ὄλην ἀκολουθησομένην διαδικασίαν, πάντοτε ἐν ὑπαγορεύσει τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ ἀληθοῦς ἠθικοῦ συμφέροντος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἐν προκειμένῳ δυστυχῶς προαπεφασίσθησαν τὰ πάντα μυστικῶς, παρασκηνακῶς, αἰφνιδίως καὶ ἐξ ἀπίνης⁴, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑφίσταται λόγος καὶ ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, καὶ πρὸς ὅ,τι ὡς γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἐγένετο καὶ ὑπεγράφη ὑφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων κατὰ καιροὺς καὶ ἐσχάτως πρὸ τριμήνου, ἐν βάσει καὶ ὁμολογίᾳ τῆς Ἀρχιερατικῆς συνειδήσεως καὶ τεραστίας πρὸς τὸν λαὸν εὐθύνης. Τὰ οὖν τελεσθέντα κρυφίως καὶ ἐν παραβύστῳ, εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητα, καθ' ὅσον, οὐδεμία κατ' ἀρχὴν ἀντίρροσις ὑπάρχει διὰ τὴν ἔνωσιν ταύτην, ἀρκεῖ, ὡς μοιραίως ἐγράψαμεν καὶ συνυπέγραψαν οἱ Ἱεράρχαι ἡμῶν, νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀποτελοῦντες τὸν μοναδικὸν γνώμονα ἐνεργείας μας οἱ θεῖοι καὶ Ἱεροὶ κανόνες καὶ τὸ πάγιον Σύνταγμα τῆς Γνησίας Χριστιανικῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπερ πιστεύομεν ἀκλονήτως καὶ ἀτρέπτως ὡς ὀδηγοῦν εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ μακροχρονίου Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἡ προχειρότης, ἡ βεβιασμένη ταχύτης, ἡ ἠθελή-μένη κρυπτότης καὶ ἀποσιώπησις ὡς καὶ ἡ αἰφνιδία καὶ ἐκκρηκτικὴ ἐμφάνισις προαποφασισθέ-

1) Ὄντως, τοῦτο ὑπηγόρευσε ἡ συνέπεια καὶ ἀνιδιοτέλεια, ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι ἔλιπον ἐκ τῶν περισσοτέρων Ματθαϊκῶν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία.

2) Εἶναι ἄξιον ἀπορίας, πῶς ὑπῆρξαν τόσοι πολλοὶ καὶ σημαντικοὶ παράγοντες ὑπὲρ τῆς θεοφιλοῦς ἐνώσεως, καὶ ὅμως αὕτη ποτὲ δὲν ἐπετεύχθη! Δυστυχῶς, ὑπερισχύει πάντοτε ἡ ἐπιβολὴ μειοψηφικῶν καὶ παρασκηνακῶν ἀπόψεων, μὲ εὐλογοφανῆ μορμολύκεια διαφόρων φοβήτρων, ὅπως τὰ καθεξῆς τοῦ π. Εὐγενίου.

3) Ἦρχισαν τὰ μορμολύκεια! (μορμολύκειον: ψευδῆς τρομακτικὴ μάσκα τὴν ὁποῖαν φοροῦν εἰς τὰ θέατρα).

4) Ψευδέστατον! Οὐδὲν εἶχε ἀποφασισθῆ, ἀπλῶς ἔγιναν δύο ἀνεπίσημαι συναντήσεις πρὸς μίαν πρώτην βολιδοσκόπησιν τῶν προθέσεων ἐκατέρωθεν.

ντων, αποτελεί άθήη και άπαραδέκτον τακτικήη μη προσιδιάζουσαν πρὸς τήη σοβαρότητα τῶν άποφάσεων⁵, αί όποίαι κρίνουν πολυετή άγώνα και μόχθους και θυσίας χιλιάδων όρθοδόξων γνησίων Χριστιανῶν δια τήη σωτηρίαη τῶν όποίων εἴμεθα θεόθεν τεταγμένοι ως λόγον άποδώσοντες έν εκείνη τη μεγάλη και φορικτή ημέρα της Κρίσεως. Ουδένα εἴχομεν και ἔχομεν νά φοβηθῶμεν και δέν υπάρχει καμμία άνάγκη νά ένεργῶμεν υπό καλύπτραν άντικανονικῶς και άπαρρησιάστως, διότι ή Αρχιερωσύη είναι λειτούργημα θείου και δημόσιον και παρίσταται πάντοτε πρὸ τῶν όφθαλμῶν μας ό Δομήτωρ της Έκκλησίας Παντεπόπτης και Αρχιποίμηη, Κύριος ήμῶν Ιησοῦς Χριστός, όστις δια της θυσίας του, της παρρησίας του και του παραδείγματός του, έδίδαξεν τελεσιδικῶς οἶος δέον νά ή ό Αρχιερεύς, ό Ίερεύς, εἰς οὖς θεόθεν εἶναι έμπεπιστευμένη ή λογική ποιίμηη, ή άπαρτιζούσα αύτό τουτό τὸ σώμα του Κυρίου και δι' ήη Έκείνος έτύθη έπί του Σταυροῦ.

Πέραν τούτων, ή όλη δαιδαλώδης και άντικανονική ένεργεια περικεκαλυμμένων συνενόησεων έν άγνοία και άπουσία του υποφαινομένου Αρχιγραμματέως της Ίεράς Συνόδου⁶ αποτελεί κατάμωρον ένδειξιν δυσπιστίας και περιφρονήσεως άσυγνώστου και σαφῶς άντιφερομένης πρὸς τοὺς θείους και Ίερούς Κανόνας, πρὸς τήη Έκκλησιαστικήη τάξιν και εύπρέπειαν και πρὸς τήη παραδεδεγμένηη τακτικήη Έκκλησιαστικῶν άνδρῶν και δη της Γνησίας Όρθοδόξου Χριστιανικής Ίεράς ήμῶν Συνόδου.-

Ταῦτα καθίστανται περισσότερο έπώδυνα έάν ληφθῶσι ύπ' όψιν αἱ έπανελλημένα και τὸ παρελθόν και προσφάτως έν έπισήμοις Συνεδρίοις της Ίεράς ήμῶν Συνόδου δηλώσεις μου περι παραιτήσεώς μου, ή όποία θα έδιδε τέλος εἰς τὸ μαρτύριον όπερ ύφίσταμαι έπί 35 συνεχῆ έτη έπωμιζόμενος φιλοτίμω, εύσυνειδήτως και θεοσεβῶς τὰς τεραστίας άπέναντι Θεοῦ και ανθρώπων εύθύνας της άποστολής μου, κατά τήη εκπλήρωσιν της όποι-ας ύπέστηη τὰ πάνδεινα περιβληθείς αύτόν τουτόν τὸν άκάνθινον στέφανον του ψυχικού μαρτυρίου, τὰς ύβρεις, τὰς άπειλάς, τὰς λοιδορίας και τοὺς προπηλακισμοὺς άσεβῶν κληρικῶν και λαϊκῶν έν τη υπερασπίσει της θέσεώς μου ως φρουρῶν της γνησίας Όρθοδοξίας, ως πιστοῦ και σθεναροῦ μαχητοῦ και συνεργάτου Ύμῶν προτάσσαντος πάντοτε σθεναρῶς και άπτοήτως τὸ στήθος μου εἰς τὰ ιοβόλα βέλη τῶν υπεναντίων μας.-

5) Πλούσιον λεξιλόγιον και ποικιλία εκφράσεων, πρὸς έτι και έτι δραματοποίησιν τῶν μορμολυκειῶν.

6) Ό όποίος βεβαίως ήτο «ό κατευθύνων τήη Σύνοδον», κατά τὸν Σεβ. Κιτίου, όθεν και παράδοξος και μεγάλη παρανομία συνιστᾶ ή άπουσία του εκ τοιούτων σπουδαίων σχεδίων!

Δηλαδή υπήρξα άληθής κυματοθραύστης τῶν θυελλωδῶν έξόδων τῶν υπεναντίων υπερασπιζόμενος Ύμᾶς και τὸ Σύνταγμα της Έκκλησίας Ίμῶν, άδιαφορῶν δια τήη φθοράη της ύγείας μου και τὰς τεραστίας ήθικᾶς και ύλικᾶς ζημίας και συγκεντρῶνων έπ' έμοῦ τὰ πυρὰ μνησικάκων και πονηρῶν εκμεταλλευτῶν του Ίεροῦ Ίμῶν Άγῶνος⁷, τεχνηέντως και ύπούλως συμπεριφερομένων, πονηρῶς και μυστικῶς, δια νά συμπαρασύρῶσιν τήη ήγεσίαη Ίμῶν εἰς τὸν όλεθρον, εἰς τήη έπεμπόλησιν Ίεράς Παρακαταθήκης ήη παρελάβομεν άπό του Θείου Δομήτωρος της Έκκλησίας, διαπεπιστευθείσης κανονικῶς και άλληλοδιαδόχως δια τῶν μακαριστῶν Αρχιεπισκόπων και Ίηγετῶν του Ίεροῦ ήμῶν άγῶνος, άλήστου και ιεράς μνήμης Ματθαίου και Άγαθαγγέλου.

Έρήμηη της ποιίμηης ήμῶν, έρήμηη του Αρχιγραμματέως, έρήμηη τῶν κληρικῶν και μοναχῶν της Θεοφωτίστου και Θεοσκεποῦς παρατάξεως ήμῶν, διεπράχθη μέγα σφάλμα -εύχομαι επανορθώσιμον- τούτέστιν ή αίφνιδιαστική συνενόησις, μετά παραβάντων οὐχι άπαξ ή δις ή τρις αλλά πολλάκις και έν συνεχεία τοὺς Ίερούς Κανόνας, άπεσβέστη άνευ δικαιολογία και ή ύπογραφή Ύμῶν εἰς άποφάσεις έπισήμους, περιέστημεν ήμεἰς οἱ άκριβῶς και γνησίως φρονούντες τὰ της Όρθοδοξίας εἰς θέσιν εκλιπαρῶντων άφεσιν άνυπάρκτων άμαρτιῶν μας και, μονονουχί, ήμεἰς αύτοἱ έπεσβέσαμεν, λαμπρόν, ήθικόν γνησίως όρθόδοξον παρελθόν, ύπογραφάς, διαβεβαιώσεις και άπεδέχθημεν θέσιν οἰκέτου και ίκέτου, (δηλαδή υπηρέτου και παρακαλοῦντος)⁸, λησμονούντες τὸν ιερὸν σκοπόν σας και τήη τεραστίαη εύθύνηη εναντι τῶν ψυχῶν τῶν προαπελθόντων Ίηγετῶν μας και λοιπῶν πατέρων και άδελφῶν, αλλά και της φιλοχρήστου πιστής και σεμνοτάτης ποιίμηης δια τήη σωτηρίαη της όποιας εἴμεθα υπεύθυνοι και ύπόλογοι άπέναντι του Κυρίου και εκείνων οἴτινες χάριν της γνησίας και ακριβοῦς όρθοδοξίας έθυσίασαν περιουσίαη, βιοτικήη άνεσιν, ύγείαν και ζωήη, καταλείψαντες εἰς ήμᾶς ύπογραμμῶν εύσεβείας, άνιδοτελείας, αύταπαρνήσεως και έθελουσίας και ιερωτάτηη παρακαταθήκηη τήη όποίαη ώρχίσθημεν νά συνεχίσωμεν άτρέπτως γνησίαη άκηλίδωτον και άπαραχάρακτον;

2. Ούσιαστικῶς, ως διεπιστώσαμεν -και εύχόμεθα νά διαψευσθῶμεν και νά μη άντελήφθημεν καλῶς- παρεχωρήθη άνευ συστολής, έλέγχου συνειδήσεως και ποιμαντορικής εύθύνης συγχωρο-

7) Δέν ένθυμούμεθα νά έχωμεν ποτέ άλλου άναγνώσει τοιούτον ύψος αύτο-έγκωμιασμοῦ, τὸ όποίον κάθε άλλον παρὰ σοβαρόν Έκκλησιαστικόν άνδρα φανερώνει...

8) Πότε και ποῦ έγιναν όλα ταῦτα; Μόνον εἰς τήη φαντασίαη του π. Εύγενίου!

χάρτιον πρὸς κακοπίστους⁹, ἐκλίνοντας ὕβριστὰς παραχαράκτας θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἐπιλήσμονας τῆς Ἱερᾶς παρακαταθήκης εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐμφανιζομένους ὡς γνησίως πιστεύοντας, χωρὶς καὶ νὰ ἀποδεικνύεται τοῦτο ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν, συλληβδην δὲ παρεχωρήθη ἄφεις ἀντί-τρεπτος καὶ ἀντικανονικὴ ἀντιστρεφομένη εὐθέως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας ἀπεμποληθείσης τῆς ποιμνῆς τῶν Χριστιανῶν, τῶν Ἱερέων τῶν μοναχῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων, καὶ τῆς βαρυτάτης εὐθύνης ἐνώπιον τοῦ θείου Κριτηρίου. Δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος. Πρόκειται περὶ θέματος πίστεως, περὶ σοβαροτάτου καὶ τεραστίου ζητήματος τὸ ὁποῖον πρέπει ἅπαντας ἐν συναγερωῶ νὰ ἀφυπνίσῃ καὶ νὰ ἐξεγείρῃ ἵνα μὴ καταστραφῇ ὁ Ἱερός ἀγὼν καὶ ἀποφραχθῇ ἡ εὐθεῖα ὁδὸς καταφυγῆς καὶ σωτηρίας τῶν ἐλπίζοντων εἰς σωτηρίαν καὶ ζωὴν αἰώνιον ψυχῶν τοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν ποιμνίου. Παρωνυχίδες ἦσαν ἢ εἶναι καὶ θὰ εἶναι πράξεις ἐπιλήψιμοι, ἐφάμαρτοι, ὅπως αἱ διαπραχθεῖσαι ὑπὸ τῶν Φλωριναίων - Ἀκακιακῶν καὶ Αὐξεντιανῶν καὶ ὀπαδῶν αὐτῶν, ὧν πράξεων ἀναφέρομεν τινάς, ἐλαχίστας μόνον καὶ ἐνδεικτικῶς, διὰ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐπικαίρως εἰς τοὺς λησμονήσαντας αὐτάς:

Κατὰ τὸ 1937 ἀνήρσαν τὴν πρώτην των ὁμολογίαν καὶ ἐδέχθησαν τὴν κακόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς ἔχουσαν χάριν¹⁰. Τὸ 1945 ὁ πρῶν Φλωρίνης εἰς τὸ ὑπόμνημά του πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον ἐξύμνησεν ἐνυπογράφως τὸν Ἀρχιδολοφόνον τῆς Οἰκουμένης Στρατάρχην Στάλιν καὶ τοὺς -ὡς ἐπιλέξει ἀναφέρει- «ἐνδόξους συνεργάτας αὐτοῦ» ἦτοι τοὺς ἄθεους καὶ ἐγκληματίας Ρώσσοις Κομμουνιστάς, χωρὶς οὐδεὶς, ἐκ τῶν ὀπαδῶν του νὰ διαμαρτυρηθῇ!¹¹ Οἱ σήμερον συννενοούμενοι ἀποδέχονται τὸ βᾶρος μιᾶς τοιαύτης ἱστορικῆς εὐθύνης, καὶ παραχωροῦν συγγνώμην εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ πρ. Φλωρίνης ἐν ἐπιλησμοσύνῃ τῶν ποιμαντικῶν εὐθυνῶν των; Ἐλησμόνησαν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιεπι-

9) Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ὕβριστικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον ἡμῶν ὑπὸ τῆς κάθε ἄλλο παρὰ εὐγενικῆς γλώσσης τοῦ π. Εὐγενίου, ἡ ὁποία πολλάκις «ἐστόλιζε» καὶ τὸν ὑπομονητικὸν καὶ ἄκακον Ποιμέναρχην μας πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον ὡς «κρὶνὸν μὲ κέρατα» καὶ ἄλλα εὐφημα!

10) Ποῦ ἢ ἀπόδειξις; Εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ π. Εὐγενίου καὶ πάλιν.

11) Λάθος. Τοῦτο ἐγένετο ἀπολύτως δικαιολογημένα. Τό: «Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου» δὲν τὸ εἶπε διὰ τὸν Στάλιν τότε μόνον ὁ γνωστός Βασιλόφρων καὶ ἐθνικόφρων πρ. Φλωρίνης, ἀλλὰ ἅπασα ἡ Ἑλλάς, μέχρι καὶ οἱ Ματθαϊκοὶ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὅρους, ὡς οἱ ἴδιοι μᾶς ὡμολόγησαν. Διατὶ ὅμως; Διότι τότε ὁ ἄθεος Στάλιν ἐφοβήθη ὑπὸ τῆς ἀπειλῆς τῆς προελάσεως τῆς Γερμανικῆς εἰσβολῆς ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μόσχαν, ὅποτε ἔπαυσε τὸν διωγμὸν κατὰ τῆς Ἐκκλη-

σκόπου ἡμῶν κυροῦ Ματθαίου, ἐξέπεμψε δι' ἐγκυκλίου του, ὁ πρῶν Φλωρίνης εἰς τὰ παραρτήματα αὐτοῦ Ἐγκύκλιον δι' ἧς ἐνετέλλετο «ὅπως ἀποκηρύξωσιν τὴν Μονὴν Κερατέας καὶ τὰ ἐγκλήματα αὐτῆς;»¹² χωρὶς καὶ πάλιν οὐδεὶς νὰ ἐγείρῃ φωνὴν διαμαρτυρίας; Ἐλησμόνησαν ὅτι ὁ αἰείμνηστος Ματθαῖος ἐκάθηρε τὸν τότε ἀποσκιρτήσαντα ἐκ τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του ἄνευ οὐδενὸς λόγου Αὐξέντιον;¹³

Ἐλησμόνησαν ὅτι οἱ ἀποσκιρτήσαντες ἄνευ λόγου ἐκ τῆς ἰδίας ὡς ἄνω Μονῆς των, Μοναχοὶ ἐγένοντο εὐχαρίστως δεκτοὶ καὶ ἐχειροτονήθησαν μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Φλωρίνης;

Ἐλησμόνησαν ὅτι οὗτοι κατεσκανδάλισαν καὶ ἔσεισαν τὰ θεμέλια τῆς ὀρθοδοξίας γενόμενοι ἐπιλήσμονες τοῦ μοναχικοῦ των ὄρκου καὶ τῆς ἀποστολῆς ὡς Μοναχῶν; Ἐλησμόνησαν ὅτι ἐκήρυξαν οὗτοι τὸν Πνευματικὸν των Πατέρα Ματθαῖον αἰρετικόν, τοῦ ὁποῦ ἀσφαλῶς θὰ τρίζουσαν τὰ ὄστα εἰς τὸν Ἅγιον τάφον του;¹⁴

Καὶ ποῖος δύναται πλέον νὰ συγχωρήσῃ αὐτοὺς οἵτινες οὐδέποτε ζήτησαν μετάνοιαν διὰ τοῦτο; Καὶ αὐτοὺς τοὺς οὕτω ἀσυγχωρήτως ἀμαρτήσαντας ἐπιθυμεῖτε ἤδη νὰ τοὺς ἀναγάγητε εἰς Ἀρχηγοὺς καὶ ταγοὺς καὶ ἡγέτας τοῦ ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος; Ἐλησμόνησαν ὅτι κατεκράτησαν οἱ ἐν λόγῳ μοναχοὶ τὴν περιουσίαν τῆς Μονῆς των σφετερισθέντες καὶ νοσφισθέντες τὸν κόπον καὶ τὸν μόχθον τῶν ἀδελφῶν των Μοναχῶν, καταντήσαντες οὕτως Ἱερόσυλοι καὶ βεβηλωταί; Ἐλησμόνησαν τὴν καθαίρεσιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐναντίον αὐτῶν ἀπεμπολησάντων τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τοῦ δημοσιεύματος ἐν τῇ ἐφημερίδῃ Βραδυνῆ;

Ἐλησμόνησαν τὴν παράνομον καὶ ἀντικανονικὴν χειροτονίαν τοῦ ἀποθανόντος Ἀκακίου γενόμενῃ ὑφ' ἐνὸς Ἐπισκόπου¹⁵ ἄνευ ἀδείας καὶ γνώ-

σίας, ἡλευθέρωσε πολλοὺς Κληρικοὺς καὶ Μοναχοὺς, ἤνοιξε τὰς ἡρειπωμένας Ἐκκλησίας καὶ ἔδωσε ἐντολὴν ὅπως ἡ Ἐκκλησία «ἐξημεροβραδύαζεται» εἰς ἀδιαλείπτους προσευχὰς ὑπὲρ διασώσεως τῆς Ρωσσίας! Ὅλοι ἐνόμιζον τότε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς Σαοὺλ ἔγινε ἄλλος Παῦλος! Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτο ὅτι ὁ Στάλιν πραγματικὸν σκοπὸν εἶχε τὴν τόνωσιν τῶν Πατριωτικῶν καὶ ἀγωνιστικῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀπηλιτισμένου Ρωσικοῦ λαοῦ, καὶ οὐδὲν ἕτερον, ὡς ἀπέδειξε καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν διωγμῶν μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῆς Γερμανικῆς εἰσβολῆς.

12) Τὶ ἕτερον νὰ ἔκαμε τότε ὁ εὐαίσθητος καὶ ἀγαθὸς ἐκεῖνος Ποιμὴν, μὲ τὰ ἀνήκουστα σκάνδαλα τῆς Κερατέας, τὰ ὁποῖα ἀνεστάτωσαν τὸ Πανελλήνιον, ἔστειλαν τὴν ἡγουμένην Μαριάμ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐγιναν δὲ καὶ ἀφορμὴ διὰ τὸν διωγμὸν ἐναντίον μας κατὰ τὰ ἔτη 1951-1954.

13) Ψεῦδος! Ὁ λόγος ἦτο ἡ ἀδικαιολόγητος ἐμμονὴ τοῦ Σεβ. Ματθαίου εἰς τὸ σχίσμα του.

14) Ἐξ αἰτίας ποιῶν γεγονότων καὶ ἐγγράφων του; Τὸ ἀποκρύπτει, φυσικὰ, ὁ π. Εὐγένιος!...

15) Ἀσύστατον καὶ ἀσύστολον ψεῦδος!

σεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, τὴν ὁποίαν ἀσυστόλως ἐξήπאתσαν ἐξαγγειλάντες ἄνευ φόβου Θεοῦ καὶ ἐντροπῆς ἀνθρώπων, ὅτι ὁ Ἀκάκιος ἐχειροτονήθη κανονικῶς ὑπὸ δύο Ἀρχιερέων;

Λησμονοῦν ὅτι οἱ Ἱερεῖς τοῦ Αὐξεντίου κηρύττουν ἀπ' ἄμβωνος ὡς ἐγκυρα τὰ μυστήρια τῶν κακοδόξων¹⁶ καὶ ὅτι οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῶν εἶναι κατάμεστοι κακοδόξων μετὰ τῶν ὁποίων συμπροσεύχονται καὶ τοὺς ὁποίους ἐξυπηρετοῦν ἱερατικῶς εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν, ἄνευ ἐλέγχου τινὸς τῆς συνειδησεως καὶ ἐπιγνώσεως τῆς πρὸς Θεὸν εὐθύνης;¹⁷

Ἐλησμόνησαν τὴν φοβεράν ἀποκάλυψιν τοῦ διακεκριμένου Ἰατροῦ κ. Ἀποστόλου Συρακοπούλου γενομένην ἐν ἐπισήμῳ Συνεδρίῳ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, καθ' ἣν οὗτος ὑπὸ τὴν γενικὴν, ἀπάντων ἡμῶν ἐκπληξιν ἀνέφερεν ὅτι οἱ Ναοὶ τῶν Αὐξεντιακῶν - Φλωριναίων γέμουσιν κακοδόξων, δὲν τηρεῖται καμμία ἀκρίβεια πίστεως, συντελεῖται, δηλαδὴ ἀπροκάλυπτος συγκρητισμὸς θρησκευτικὸς, ὑπενθυμίζον τὴν ἐλευθεριότητα καὶ κακοδοξότητα τοῦ τρομεροῦ, τοῦ ἐφιαλτικοῦ, τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ καὶ ὄζοντος εἰσεχθεστάτης κακοδοξίας οἰκουμενισμοῦ; Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ἀπεχώρησεν ὁ ἐν λόγῳ Ἰατρὸς ἐκ τῶν Αὐξεντιακῶν - Φλωριναίων, προσελθὼν εἰς ἡμᾶς ὡς ὕστατον ἀσφαλὲς καταφύγιον πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του καὶ παρηγορίαν αὐτοῦ.¹⁸

Ἐλησμόνησαν ὅτι κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1970 ὑπέγραψαν οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς δηλαδὴ (Ἵμεῖς), ἐγκύκλιον ἀποδοκιμασίας τῶν πράξεων συμπροσευχῆς τῶν Ἐπισκόπων Γεροντίου καὶ Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ, Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Ἰουστίνης καὶ Κυπριανοῦ ἐν Φυλῆ τῆς Ἀττικῆς;

Ἐλησμόνησαν ὅτι οἱ Αὐξεντιανοὶ - Φλωρινικοὶ ἐχειροτόνησαν κατὰ καιροὺς καὶ κατ' ἐξακολούθησιν ἀνάξια καὶ διαβεβλημένα πρόσωπα εἰς κληρικούς δι' ἅτινα πρόσωπα ἡμεῖς ἐγκαίρως ἐπληροφόρησαμεν αὐτοὺς ἵνα ἀποτρέψωμεν τὴν θεοστυγῆ καὶ ἐφάμαρτον ταύτην πράξιν τῶν δι' ἣν θὰ λογοδοτήσωσι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;¹⁹ Σκύβαλα, ἀσῆ-

16) Ἄλλο ἐν τεράστιον ψεῦδος, τὸ ὁποῖον βεβαίως κατέρριψεν ὀριστικῶς ἡ ὁμολογιακὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου: «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν», κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1973.

17) «Ἄμα θέλω νὰ σέ βρῶ, χίλιες ἀφορμὲς σοῦ βρῶσκω», κατὰ τὴν λαϊκὴν παροιμίαν.

18) Ἀγνωστὴ ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἰς ἡμᾶς, ἀφερέγγυος ἡ μαρτυρία τοῦ ὕβριστοῦ π. Εὐγενίου. Ἄλλωστε, οἱ Ματθαϊκοὶ Ἀρχιερεῖς ἐγνώριζαν ἀσφαλῶς μετὰ ποιῶν ζητοῦν τὴν ἔνωσιν. Ἐπίσης, οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἀγαλλόμενος συνελεितούργει ὁ π. Εὐγένιος, δὲν ἦσαν γεμάτοι «κακοδόξων»; Ἀσφαλῶς, πλὴν εἶναι ὁ ἄνωθεν σημειωθεὶς «διωλισμὸς τοῦ κώνωπος» ἐπὶ τῶν «Φλωρινικῶν» καὶ μόνον.

19) Περὶ ποιῶν ὀμιλεῖ; Δὲν τολμᾷ νὰ ἀναφέρει!

μαντα, καὶ ἐπουσιώδη, εἶναι μήπως, πάντα ταῦτα τὰ ἀνίερα φρικώδη βέβηλα καὶ ἀντικανονικά;

Ἐλησμόνησαν τὰ ἀνήκουστα, σκανδαλώδη καὶ ἀπαίσια ἀπρεπῆ, ἀντιχριστιανικά καὶ εὐθέως καὶ ἀπροκαλύπτως ἀντικανονικά γεγονότα ἐν Χαλκίδι, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὅτε μετὰ φρίκης καὶ ἀνατριχιασμοῦ ἐπληροφόρηθη τὸ Πανελλήνιον τὰς αἵματηρὰς συμπλοκάς²⁰, τὰς χυδαίας ὕβρεις καὶ ἀλληλοκατηγορίας μετὰ τῶν ἰδίων Αὐξεντιακῶν - Φλωρινικῶν, τοὺς διασυρμούς καὶ τὰς ἀσεβείας ἐν μέσῳ θείας λειτουργίας ἐν τῷ Ναῷ τῆς παρατάξεως τῶν²¹; Τοιαῦτα γεγονότα κατὰ τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας ἐπισύρουν ἄμεσον ἀποσηματισμὸν καὶ καθάρσεις καὶ ἀπαγγελία πνευματικῶν κυρώσεων κατὰ τῶν ὑπευθύνων; Λοιπὸν ἐν ποία ἀρμοδιότητι, καὶ ἐν τίνι δικαιώματι Ἵμεῖς ἅγιοι Ἀρχιερεῖς παρεχωρήσατε συγχωροχάρτιον εἰς τὰ τοιαῦτα ἀνοσιουργήματα καὶ μάλιστα ἐπιθυμεῖτε τοὺς δράστας αὐτῶν τῶν φρικαλεοτήτων οὐδεμιᾶς μεταγνώσεως καὶ μετανοίας τῶν, νὰ ἀνυψώσετε καὶ εἰς προϊσταμένους Ἵμων, ἐν ἀντιφορᾷ πρὸς τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἐν παραβάσει τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεών σας ὡς Ἀρχιερέων;

Ἐλησμόνησατε Ἵμεῖς πλέον, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, τὰς περιπτώσεις τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Γερμανοῦ Ἀθανασίου καὶ Καλλιπίου Γιαννακουλοπούλου οἴτινες, ἀνήκοντες εἰς τὴν παράταξιν τῶν Αὐξεντιακῶν-Φλωρινικῶν, καὶ κατιδόντες τὰς παραβάσεις, τὰς ἀθλιότητας καὶ τὰς ἄλλας ἐλευθεριότητας περὶ τὴν πίστιν αὐτῶν, ἀπεδεδεσμεύθησαν ἐξ αὐτῶν καὶ μετὰ ψυχικῆς ἀνακουφίσεως προσεχώρησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν διὰ νὰ εὕρωσιν ἀκρίβειαν Πίστεως, γνησίαν Ὀρθοδοξίαν καὶ σωτηρίαν ψυχῆς τῶν²²; Τὶ εἴπωμεν πρὸς τὸν Θεόν, ἡμεῖς δηλ. Ἐσεῖς, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς εἰς τοὺς κληρικούς τούτους καὶ εἰς τὸ ἀκολουθοῦν ἡμᾶς πιστόν, νομοταγὲς καὶ γνησίως ὀρθόδοξον ποίμνιον; Μήπως θὰ προστρέξωμεν εἰς εὐτελεῖς καὶ ἀναξίας σοφιστείας, εἰς ἐξυπνολογίας καὶ εἰς κοσμικὰς ἐπιχειρηματολογίας, διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν βαρεῖαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου εὐθύνην διὰ τὴν κατάφωρον παράβασιν τῶν θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἣν ἐπιδοκιμάζομεν καὶ ἐγκρίνομεν μετὰ τὴν ἀπερίσκεπτον πράξιν προσχωρήσεώς μας ἄνευ ὄρων, κυριολεκτικῶς ἐν λευκῷ²³ εἰς τὴν παράταξιν τῶν Αὐξεντιανῶν-Φλωρινικῶν πρὸς οὓς προτίθε-

20) Ψεῦδος. Αἵματα δὲν ἐχύθησαν.

21) Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐμπαθῶς κατεκρίνατε, ἐπέτρεψεν ὁ δικαιοκρίτης Κύριος ὅπως χειρότερα κάμετε σεῖς κατὰ τὸν χωρισμὸν σας τὸ 1995...

22) Τὰ ὁποῖα μὴ εὐρόντες ἐκεῖ, μετ' ὀλίγον (1973) οἱ δύο αὐτοὶ πάλιν σὰς ἀπεκλήρουσαν, διότι ἐπολεμήσατε τὴν ἔνωσιν μετ' ἡμῶν, ἐνῶ αὐτοὶ ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς ἡμᾶς.

23) Συνεχῆ ψεύδη! Ἀντιθέτως, «ἐν λευκῷ» προσεχώρησαν εἰς τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον, ὡς ἀπεδείχθη!

σθε νὰ παραδώσῃτε σύνολον τὴν Θεόφρονα παρά-
ταξίν μας, ἐν ἀγνοήσει αὐτῶν τούτων τῶν θείων
καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐλευσομένης θείας δί-
κῃς, ἥτις θὰ ζητήσῃ ἀπὸ ὄλους ἡμᾶς λόγον καὶ ἀπο-
λογίαὶν κατὰ τὴν φρικτὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως;

Ἐλθμονήσατε ὅτι οἱ Αὐξεντιανοί-Φλωρινικοί
οὐδέποτε ἀνεγνώρισαν τὴν Ἀρχιερωσύνην Σας,
οὔτε καὶ σήμερον ἀναγνωρίζουσι ταύτην²⁴, κορδα-
κίζόμενοι ὡς πεφουσιωμένοι Ἰνδιάνοι (γαλοποῦλες)
καὶ ζητοῦντες ἐπιμόνωσ παρ' Ἵμων, ἀκόμη καὶ σή-
μερον τὸ ἔγγραφο τῆς χειροθεσίας σας, ὡς καὶ
ἔσεῖς οἱ ἴδιοι πρὸ ἡμερῶν μου ἀποκαλύψατε;

Καὶ τοῦτο ζητοῦν ἰταμῶς καὶ θρασέως ὅταν
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν παρουσιάζουν εἰς ἡμᾶς τὰ ἰδικά
των χειροτονητήρια καὶ δικαιολογητικά, ἀπλού-
στατα διότι δὲν ὑπάρχουν διὰ νὰ ἀποδείξωσι τὴν
κανονικότητά των²⁵ καὶ διότι μᾶς περιφρονοῦσι
καὶ μᾶς θεωροῦσι ὡς παρασυναγωγὴν, παραβαί-
νοντες αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τοὺς ἱεροὺς Κανόνας;

Σᾶς ἐρωτῶ λοιπόν: Πῶς θὰ δεχθῆτε, ἐσεῖς
αὐτοὺς τοὺς παρανομήσαντας, καὶ ἀναστατώσα-
ντας τὸν κόσμον διὰ τὴν χειροτονίαν σας ὑφ' ἐνός
ἐπισκόπου, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι ἐχει-
ροτονηθήσαν ὑπὸ δύο δῆθεν ἐπισκόπων Ὁρθοδό-
ξων, τῶν Σεραφείμ (Σικάγο) καὶ Θεοφίλου (Παρι-
σίων) Ρουμάνου νεοημερολογίτου ἀρνούμενου τοῦ
ἰδίου τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ
Ἀχακίου καὶ μάλιστα διαμαρτυρουμένου σφοδρό-
τατα ἐγγράφως καὶ δημοσίως διὰ τοῦτο²⁶; Καὶ τί
σημαίνει καὶ ποῖαν ἔχει δι' ἡμᾶς τοὺς Γνησίους
Ὁρθοδόξους καὶ κανονικῶς πιστεύοντας ἐὰν
ἐκεῖνοι ἐξηπάτησαν τὴν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς
Διασποράς καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν χειροτονίαν ταύ-
την τοῦ Ἀχακίου²⁷; Σᾶς ἐρωτῶ εὐθέως καὶ ἐν παρ-
ρησίᾳ καὶ πάλιν νὰ ἀπαντήσετε ἐν βάρει τῆς
Ἀρχιερατικῆς σας συνειδήσεως: Ἐσεῖς δέχεσθε
χειροτονίαν ὑπὸ νεοημερολογίτου.

Ναὶ ἢ ὄχι;

Ἀπεδείχθη ὅθεν, ἡλίω φαεινότερον, ὅτι μέχρι
σήμερον οὐδέποτε ἀνεγνώρισαν οἱ Αὐξεντιανοὶ
τὴν Ἀρχιερωσύνην σας καὶ σᾶς θεωροῦν ὡς ἐμβο-
λίμους καὶ παρείσακτους καὶ γενικότερον ὡς πα-
ρασυναγωγὴν κληρικούς, μοναχοὺς καὶ τὸ ποί-
μνιον τῆς Θεοσκεποῦς παρατάξεως τοῦ Ἡγέτου
μας κυροῦ Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου ἐν ἀγίοις²⁸

24) Ἐνῶ ἐσεῖς ἀναγνωρίζετε τὴν Ἱερωσύνην τῶν
ἡμετέρων Ἀρχιερέων;

25) Ὑπάρχουν καὶ τὰ γνωρίζετε καλῶς.

26) Μετὰ δώδεκα ὀλόκληρα ἔτη καὶ ἀφοῦ ὁ Θεόφι-
λος εἶχε προσχωρήσει ὀριστικῶς εἰς τοὺς Νεοημερολο-
γίτας, κατ' ἐπιταγὴν τῶν ὁποίων καὶ διέδωσε ἐκεῖνα τὰ
ψεύδη ὁ Θεόφιλος μετὰ τόσα ἔτη, ὥστε νὰ διαβληθοῦν
αἱ χειροτονίαι μας.

27) Βεβαίως, αὐτὴ ἡ ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου
«τοὺς ἔκαψε», διὸ καὶ τὴν διαβάλλουν ὅπως δύνανται...

28) Μὴ ψεύδεσαι, π. Εὐγένιε πάλιν! Σὺ ὁ ἴδιος
ὡμολόγησες πρὶν εἰς τὸν Σεβ. κ. Ἐπιφάνιον, ὅτι «κα-

ἀναπαυομένου καὶ φρίτοντος διὰ τὰ σήμερον συ-
ντελούμενα ὑπὸ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, οἵτινες
ἐκζητοῦν συνεργασίαν καὶ ὑποταγὴν μὲ ἐκεῖνους
οἵτινες ἀπειργάσαντο ἀείποτε τὴν ἐξόντωσίν σας.

Εἰς τί λοιπόν, καὶ κατὰ τί, πταίει ὁ Εὐγένιος Τό-
μπρος μαχόμενος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Γνησίας
Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης σας; Ἄς ἀπα-
ντήσωσι οἱ προχείρως, ἐπιτολαίως καὶ ἀντικανο-
νικῶς ἐνεργοῦντες διαλογιζόμενοι!...

Καὶ ἐὰν μέχρι σήμερον, ἐπὶ 24 συνεχῆ ἔτη σᾶς
παρέσυρεν ὁ Πρωθιερέυς σας Εὐγένιος Τόμπρος
ὡς σᾶς ὑπαγορεύει καὶ σᾶς διαψυθιρίζει ἢ προπα-
γάνδα τῶν ὀπισθεν τῶν Φλωρινικῶν-Αὐξεντιανῶν,
ἐπιμελῶς κρυπτομένων ἑτεροκινήτων σαπρῶν
φρονημάτων ἀνθρώπων -τὴν ὁποίαν, προπαγάν-
δα, ἀφελῶς ἐπιστεύσατε- (ὡς κατεδείχθη ἐκ τῶν
ἀνωτέρω) τότε ἀναιρεῖτε ἐσεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτὸν
καὶ διαλαλεῖτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀνεπάρκειαν
διοικήσεως καὶ αὐτοκατάργησίν σας κατὰ τοὺς
θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, ἀπαρνούμενοι καὶ
ἀποσβέννοντες τὰς ὑπογραφὰς σας, δηλαδὴ τοὺς
φρικτοὺς ὄρκους τῆς Ἀρχιερωσύνης σας ἐνώπιον
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Καὶ ἐφ' ὅσον ἐπὶ 24 συναπτά
ἔτη δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν περισκεψιν,
τὴν σωφροσύνην, τὴν ἀκεραιότητα, τὴν εὐθύτητα,
τὸ μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας
καὶ τὴν ἐθελουσίαν τοῦ ἀπροσβλήτου ἐν παντὶ
καὶ κατὰ πάντα²⁹, τοῦ πιστοῦ καὶ ὀτρηροῦ ἀφο-
σιωμένου εἰς Ἵμας καὶ τὴν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν
καὶ ἀναλώσαντος ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του εἰς τὸν
Ἱερὸν ἀγῶνα Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου,
πῶς θὰ ἀντιληφθῆτε τώρα πλέον, τοὺς πολυποικί-
λους καὶ πλαγίους καὶ δολιχοδρόμους μηχανι-
σμοὺς τῶν Φλωρινικῶν-Αὐξεντιανῶν, οἵτινες ὡς
λέοντες ὠρυσόμενοι περιφέροντες ζητοῦντες νὰ κα-
ταπίωσι τὸν σθεναρὸν καὶ μαχητὴν Πρωθιερέα
σας, καὶ ἐσᾶς τοὺς ἰδίους ἐν συνεχείᾳ ἐξοντώνο-
ντες καὶ ἐξουθενοῦντες ὄλους ἡμᾶς ἠθικῶς καὶ φυ-
σικῶς, καὶ ἀναγκάζοντες τὸν ὀριστικὸν ἐγκλεισμόν
σας εἰς τὰς Μονὰς σας, διὰ νὰ μείνωσι ἐκεῖνοι
ἐλεύθεροι καὶ ἀνενόητοι συνεχίζοντες τὴν κατα-
πάτησιν τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τὴν ἀσέ-
βειαν καὶ τὸν θρασὺν προπηλακισμόν, ἐναντίον
τῆς Θεόφρονος παρατάξεως τῆς ὁποίας ἐτάχθητε
φύλακες ἄγρυπνοι, ποιμένες καὶ ὀδηγοί;

Ἐχετε συνειδησιν τοῦ τι πράττετε, εἰς ποῖον
κατήφορον φέρεσθε καὶ ποίας φοβερὰς καὶ τερα-
στίας εὐθύνας ἀσυλογίστως ἐπωμίζεσθε; Ἐχετε
ἀντίληψιν, ὅτι ὀδηγεῖτε τὸ ποίμνιόν σας εἰς τὴν
ἀνταρσίαν καὶ τὸ Σχίσμα, τελικῶς δὲ εἰς τὴν ἀπώ-
λειαν, διότι τὰ πράγματα βοοῦν περὶ τοῦ ἐσφαλ-
μένου τῶν διαλογισμῶν σας καὶ οὐδεὶς θὰ δυνηθῆ

νένα γεγονὸς ἢ θαῦμα δὲν ἔγινε ὑπὸ τοῦ Ματθαίου».

29) Πόσον δύνανται νὰ προχωρήσῃ ἡ αὐταρέσκεια
ἐνὸς ἀνθρώπου, ὥστε οὕτω νὰ θαυμάζῃ τὸν ἑαυτὸν του
δημοσίως καὶ ἐνώπιον τῶν μαρτύρων!!

νά πείση τούς ἐπιθυμοῦντας τὴν σωτηρίαν των ὅτι οἱ θεῖοι καὶ Ἱεροὶ κανόνες εἶναι ἀσθενέστεροι τῶν βουλησέων σας καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν πονηρῶν ἀτόμων τεχνηέντως παρασυρόντως Ὑμᾶς εἰς τὸ μέγα καὶ φοβερόν αὐτὸ ὀλίσημα;

Λησμονεῖτε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὅτι ἡμεῖς ἐπανηλειμμένως καὶ ἐπιμόνως ἐζητήσαμεν πολλάκις, καὶ δι' Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων καὶ λοιπῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τὴν κατὰ Χριστὸν καὶ συνωδᾶ τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι ἔνωσιν μετ' αὐτῶν Συνοδικῶς, περίπου φορᾶς 15, χωρὶς ποτὲ ἐκεῖνοι νὰ ἀνταποκριθῶσι εἰς τὰς ἐκκλήσεις μας³⁰;

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μᾶς περιεφρόνου καὶ μᾶς περιέπεζον καὶ μᾶς ἐλοιδώρου καὶ μᾶς παρεπλάνουν πλαστογραφοῦντες τὴν ἀλήθειαν, προχειρολογοῦντες θεῖα καὶ Ἱερα κελεύσματα καὶ γενικῶς παρελκύνοντες, χρονοτριβοῦντες καὶ δολίως μηχανουόμενοι ἐκάστοτε; Καὶ ἐπὶ τόσα ἔτη εἶδατε τὴν πραγματικὴν των ὁμολογίαν δημοσιευμένην τὴν ὁποῖαν ἐπιμόνως καὶ ἀδιαλείπτως καὶ συνεχῶς ἐζητούσαμεν καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας.

Καὶ πῶς ἐσεῖς, Ἠγέται ὑπεύθυνοι ἐνὸς λαοῦ πιστῶν ἐπέισθητε εἰς τοὺς προχείρους λόγους τῶν ἐπισκόπων ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκείνης οἱ ὁποῖοι ἀνευ οὐδεμίας συνενοήσεως μετ' τῆς Συνόδου των, καὶ τοῦ ποιμνίου των κληρικῶν καὶ λαϊκῶν³¹, σᾶς εἶπον ἀορίστως ἀβασανίστως καὶ ἐπιπολαίως ὅτι... θὰ κανονισθοῦν τὰ πάντα καὶ ἐσεῖς ἀπερισκέπτως τὸν ἐπιστεύσατε χωρὶς, κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν νὰ εἶχατε συζητήσει τὸ θέμα προηγουμένως ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, καὶ μετ' ἀπόφασιν ἐκείνης καὶ μόνον νὰ ἐπροχωρούσατε περαιτέρω; Λέγω δὲ τοῦτο διότι παρασκηνακῶς καὶ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ ἀπεφασίσατε ὅλως προχείρως καὶ ἀβασανίστως τὴν ἔνωσιν χωρὶς νὰ συνενοηθῆτε καθηκόντως καὶ συμφώνως τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι μετὰ τοῦ ἐν ἀδείᾳ τελούντος εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν Ἐπίσκοπόν Σας κ.κ. Καλλίστου, τοῦ Ἀρχιεραγματεῶς σας καὶ τῶν κληρικῶν σας προκειμένου νὰ ἀποφασίσετε ἐπὶ ἐνὸς τόσον σοβαροῦ, σοβαρωτάτου ζητήματος, Δογματικοῦ, Κανονικοῦ καὶ ἠθικοῦ περιεχομένου μέλλοντος νὰ κρίνῃ ἀποφασιστικῶς καὶ διὰ παντὸς τὸ μέλλον τῆς Θεόφρονος παρατάξεώς μας καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν μοναδικὴν φροντίδα μας περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας;

Ἐλησμονήσατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὅτι ὀδηγοῦμεν καὶ ποιμνόμεν καὶ κυβερνοῦμεν Ἑλληνας γνησί-

30) Ἔστω! Καὶ τώρα ποῦ -ἐπιτέλους- ἀνταποκρίνονται, σὺ διατὶ ἐναντιώνεσαι καὶ γίνεσαι πολέμιος;

31) Ἀπαντες σχεδὸν οἱ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, ὅλο τὸ ποιμνιον ἀμφοτέρων τῶν Συνόδων ἐπεθύμουν καὶ ἐπιθυμοῦν σφοδρῶς τὴν ἔνωσιν, ἢ ὅποια δυστυχῶς ἀκόμη ἀδρανεῖ, ὑπαιτιότητι ὀλίγων πολεμίων ὡς τοῦ π. Εὐγενίου καὶ τῶν διαδόχων του, οἱ ὁποῖοι ἀρρήτοις κρίμασι καὶ δολίοις τεχνάσμασιν δυστυχῶς ὑπερισχούουν.

οὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, μορφωμένους καὶ εὐπρεπεῖς καὶ λογικοὺς ἀλλὰ καὶ εὐσεβεστάτους καὶ ὄχι Ἀφρικανούς ὀτεντότους ἀνθρωποφάγους καὶ ζουγκλοδιαίτους ἀμαθεῖς καὶ ἀπολίτιστους, καὶ ὅτι ὀδηγοῦμεθα ὑπὸ τοὺς σελαγισμοὺς τοῦ Ἁγίου Φωτός, τῶν διδαγμάτων τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν θεοπνεύστων ἐντολῶν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν;

Ἐλησμονήσατε ὅτι ὑπεράνω τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ προτιμήσεών μας, κείται τὸ θεῖον Σύνταγμα τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ τηρῶμεν ἀπαρεγκλίτως, Ταγοὶ καὶ ὀπαδοὶ ἵνα μὴ τινὰ σκανδαλίσωμεν, ὀπότε κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Κυρίου, «δεῖ ἡμᾶς περιβάλλεσθαι τὸν τράχηλον διὰ λίθου ὀνικοῦ καὶ καταποντίζεσθαι ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης»;

Ἡμεῖς πάντοτε διεκηρύξαμεν καὶ διακηρύσσομεν στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι πρῶτοι Ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἔνωσιν. Ἀλλ' οὐχὶ ἀπλῶς τὴν οἰανδήποτε ἔνωσιν ἀλλὰ τὴν κατὰ Χριστὸν καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τοιαύτην, καὶ οὐχὶ τὴν ἀνεξέταστον, βεβιασμένην καὶ πρόχειρον, συνεπῶς δὲ ἀνίερρον καὶ ἀντικανονικὴν ἔνωσιν, τὴν ὁποῖαν ἤδη ἐπιζητεῖτε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς;

Διότι τοιαύτη ἔνωσις οὐ μόνον ἔνωσις δὲν ἀποκαλεῖται, ἀλλὰ ἀντιθέτως θὰ ἀποκληθῆ ἔνωσις χαώδης, ἀντικανονικὴ, παραγωγὸς καὶ προαγωγὸς σχισμάτων, κατασκανδαλισμῶν, ἀνταρσιῶν, καί, διότι δὲν ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ εἶναι θέλημα μόνον ἀνθρώπων, σκεπτομένων καὶ ἀποφασίζόντων αὐταρέσκως καὶ ἔξω τοῦ θεοῦ Συντάγματος τῆς ἀκριβοῦς καὶ γνησίας Ὁρθοδοξίας³²;

Ὅποτε τοιαύτη ἀνευλόγητος ἔνωσις, θὰ ἀποτελῆ ἐν αἰεὶ οἰκτρὰν πλάνην, χεῖρονα τῆς πρώτης.

Ποῖος, λοιπὸν Ἀρχιερεὺς, Ἱερεὺς, Μοναχὸς ἢ εὐσεβὴς λαϊκὸς θὰ τολμήσῃ νὰ ἀποδεχθῆ τοιαύτην ἐπιπολαίαν, ὡς ἀνωτέρω ἔνωσιν, ἀπεμπολῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν;

Λησμονεῖτε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὅτι τοιαύτην ἔνωσιν ἐπιπολαίαν καὶ ἀντικανονικὴν ἐπεχείρησεν ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ἄραντες τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ καθαιρέσεις, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀρθοῦν οἱ λόγοι καὶ αἱ γενεσιουργαὶ αἰτίαι αἵτινες προὐκάλεσαν καὶ ἐπέβαλον ταύτας; Λοιπὸν θὰ μιμηθῶμεν ἡμεῖς οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τοὺς κακοδόξους καὶ αἰρετικούς, ρίπτοντες εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, θυσίας, ἰδρυτάς, κόπους, διωγμοὺς καὶ ἐκατόμβας θυμάτων ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος;

Ἡ μήπως, ἐν ἀγνείᾳ μας ἐξεδήλωσαν ἐμπράκτως δημοσίᾳ καὶ περιφανῶς τὴν μετάνοιάν των οἱ

32) Ὅπως αὐτὴ ποῦ ἔστησεν ὁ π. Εὐγένιος τῶν Μαθηαϊκῶν μετὰ τοὺς ἐξαπατηθέντας Ρώσους τῆς Διασποράς.

Φλωρινικοί-Αύξεντιανοί, ώστε να τους συγχωρήσωμεν; Ἀλλὰ καὶ τί ὠφελεῖ νὰ συγχωρήσωμεν ἁμαρτωλὸν ἀμετανόητον καὶ ἐμμένοντα εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πλάνην; Ὡστε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς θὰ δεχθῶμεν εἰς τὰ Ἱερά μας θυσιαστήρια καὶ εἰς τὴν θείαν μετάλληψιν τοὺς καθηρημένους ὑπὸ τοῦ αἰοιδίου Ποιμενάρχου καὶ Ἡγέτου μας Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Ματθαίου, τοὺς ἀναξίως δὲ χειροτονηθέντας ὑπὸ τῶν Φλωρινικῶν-Αύξεντιανῶν ἀναξίους στασιαστὰς μοναχοὺς ἐγκαταλείψαντας τὰς Μονάς των καὶ γενομένους ἐπιλήσιμονας μοναχικοῦ ὄρκου; Αὐτοὺς δηλαδὴ τοὺς ἐπονειδίστους, οἱ ὅποιοι ἀπεκάλεσαν τὸν Ἅγιον ἡμῶν πατέρα Κυρὸν Ματθαῖον αἰρετικόν, τὸν περιφρόνησαν καὶ ἐλοιδώρησαν καὶ ἀπεδέχθησαν ἀναξίως τὴν Ἱερωσύνην, καὶ τοὺς ὁποίους ἄριστα γνωρίζομεν οἱ πάντες;

Ὁ ταπεινὸς ὑποφαινόμενος Ἀρχιγραμματεὺς, καὶ Πρωθιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος ἐν συνεργασίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ὁδηγίαν τοῦ Ἁγίου ἐκείνου Πατρὸς Ματθαίου ἐμοχθήσαμεν καὶ ἐλάβομεν τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου εἰς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς ἀπὸ τοῦ 1937 καὶ μέχρι τοῦ 1950, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσωμεν τὴν ἄλω ἀπὸ τοὺς τριβόλους τὰ ζιζάνια καὶ τὰ δαιμόνια τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, καὶ νὰ παραδώσωμεν ταύτην ἄμωμον, καθαρὰν καὶ ἀμίαντον, ἀρμονικὴν, ἐν μιᾷ σκέψει, ἐν νοῦ καὶ μιᾷ πίστει καὶ ἀγνῇ καρδίᾳ εἰς Ἰμᾶς τοὺς διαδόχους τοῦ Ἁγίου τούτου ἐκείνου Ποιμενάρχου³³ τοῦ ὁποίου λάμπουν τὰ ἔργα καὶ αἱ πράξεις εἰς ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην καὶ τοῦ ὁποίου τὸ Πνεῦμα ἐμπνέει καὶ καθοδηγεῖ τὸ γράφοντα καὶ μυριάδας πιστῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς τὸ δρόμον τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπαραχαράκτου ἀπαρεγκλίτου, ἀμώμου, ἀγίας καὶ ἀκριβοῦς χριστιανικῆς Ὁρθοδοξίας. Κατεπονήθημεν, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς νὰ ἐκκαθαρίσωμεν, συνεργεῖα τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος τὸ περιβόλι τοῦτο τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον ἤδη, διερωτώμεθα εἰς ποίους θὰ τὸ παραδώσωμεν; Ποῦ εἶναι ἡ εὐσέβεια, ἡ ἀγάπη, ἡ πιστότης, ἡ ἀδελφосύνη, ἡ ὁμόνοια, ἡ σύμπνοια κατὰ Χριστόν -ὅπως χάριτι Θεοῦ ἔχομεν σήμερον ἡμεῖς- ποῦ τὰ θεόφρονα ἔργα καὶ σκέψεις, ποῦ αἱ ἐνδείξεις καὶ αἱ ἀποδείξεις πιστῆς τηρήσεως τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ποῦ ἡ μετάνοια καὶ τὰ δάκρυα, ποῦ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος πάντων ἡμῶν; Θὰ παραδώσωμεν λοιπόν -κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τὰ Ἅγια τοῖς κυσί καὶ τοὺς μαργαρίτας τοὺς χοίρους³⁴;

Καὶ ποῖος θὰ τολμήσῃ τοῦτο; Ποῖος θὰ ἀρνηθῇ τὴν κραυγαλέαν πραγματικότητα καὶ ἀλήθειαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους παρακαλεῖτε καὶ ἐκετεύετε νὰ ἐνωθῆτε, ἔχουν τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς συμπνοίας τὰ ὁποῖα καὶ μόνον μαζί με τὴν ἐδραϊὰν ὀρθὴν καὶ ἀμετακίνητον γνησίαν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν πίστιν, ἀποτελοῦν ἐχέγγυα ἀσφαλῆ, ὥστε νὰ ἐνωθῶμεν καὶ συμπροχωρήσωμεν ἀφοῦ, βεβαίως, ἐφαρμοσθῶσι τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ὥστε νὰ μὴν ἁμαρτήσωμεν, ἀλλὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν θεοφρόνως καὶ θεοσκεπῶς, τὴν λίαν καὶ εἰς ἡμᾶς ἐπιθυμητὴ Ἐνωσιν, μετὰ τῆς ἐτέρας παρατάξεως;

Διότι, κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον τὸ καλόν, οὐκ ἔστι καλόν ἐὰν μὴ καὶ καλῶς γένηται. Καὶ ἐὰν τις εἴπῃ ὅτι εἶναι μικρὸν τὸ ἐπιχειρούμενον, θὰ ἀπαντήσωμεν, καὶ κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ὅτι «οὐ σμικρὸν τὸ μικρὸν, ὅταν τὸ μέγα ἐκφέρει» καὶ τὸ μέγα τοῦτο, οὐδὲν ἄλλον εἶναι, εἰ μὴ ἡ γέεννα τοῦ πυρός καὶ ἡ λίμνη ἡ καιομένη πυρί, θείῳ καὶ ἀσβέστῳ.

Τὸ θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως ἴσταται πάντοτε ἐνώπιον πάντων ἡμῶν.

Καὶ τελευτῶντες λέγομεν ἐν παρρησίᾳ καὶ φόβῳ Θεοῦ, ὅτι ὑπάρχει τρόπος ἐνώσεως, ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχὴ καὶ κατὰ Θεὸν συντέλεσιν τούτου, δεόν νὰ προϋπάρξῃ ἱκανὸν περιθώριον χρόνου, ἐντατικῆς προσευχῆς, μελέτης, λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τῶν θεμάτων, καθάρσεως καὶ ἀγνοίας, ὥστε νὰ ἀχθῇ καὶ εἰς κατὰ Θεὸν ἐπιθυμητὸν τὸ θέλημα ἡμῶν, ἐπ' εὐλογία καὶ σωτηρία τοῦ πολυτιμοτάτου καὶ θειοτάτου ἐν ἡμῖν δώρου τῆς ψυχῆς, **δηλαδὴ ταύτης τῆς θείας οὐσίας**³⁵, τοῦ μοναδικοῦ ἀγαθοῦ ὅπερ ἔχομεν παρὰ τοῦ θείου Δομητόρος καὶ Παντοκράτορος Θεοῦ.

Ἀθῆναι 26^η Ὀκτωβρίου 1972

†Πρωθιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος»

Οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν ἐπτοήθησαν, ἀλλὰ ἐστάθησαν εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν, ἀναμένοντες ὅμως καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἁγ. Κορινθίας. Τὸν ἅγιον Κορινθίας ὑπεδέχθησαν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, ἐγὼ καὶ ὁ πρωθιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος καὶ ἄλλοι. Πρὶν τὸν καλωσορίσωμεν, τοῦ ἐψιθύρισε κάτι εἰς τὸ αὐτὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος Πρωθιερεὺς Εὐγένιος. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφαίνοντο ὡσὰν ἐχθρικὲς μεθ' ἡμῶν αἱ κινήσεις τοῦ Ἁγ. Κορινθίας. Ἐπὶ τέλους ἤλθομεν ἀργότερον εἰς συνεδρίασιν ἐπεξηγησάντες εἰς τὸν Ἁγ. Κορινθίας τὰς κινήσεις τῶν λοιπῶν

33) Μὲ τοιαῦτα ἐφευρήματα, ὡς ὄντως αὐτοῦ τοῦ παλαιοῦ συνεργάτου τοῦ Σεβ. Ματθαίου, ἐποδηγέται ὁ π. Εὐγένιος τὴν Ματθαϊκὴν Ἱεραρχίαν ὅπου ἤθελε.

34) Αὐτὰ δὲν τὰ ἐνεθυμεῖτο ὁ π. Εὐγένιος ὅταν συνελειτουργεῖ μετ' Ἱερῶν χειροτονηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Κουκουζῆ εἰς Ἀμερικὴν!

35) Ὁ Θεὸς εἶναι ἀμέθεκτος τῇ οὐσίᾳ, μεθεκτὸς μόνον τῇ ἐνεργείᾳ. Ἡ ψυχὴ μας δὲν εἶναι θεία οὐσία, τὸ φρόνημα τοῦτο εἶναι αἰρετικὸν κατεδικασμένον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, πλὴν ὁ ὑπερορθόδοξος π. Εὐγένιος ἐναυθῆ ἐπεσεν, παραχωρήσει Θεοῦ, εἰς τὴν αἴρεσιν αὐτὴν, «ἵνα μὴ ὑπεραίρεται»...

Ἀρχιερέων, ἐπὶ τέλους καταλήξαμεν νὰ διαπραγματευθῶμεν γραπτῶς μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν. Καὶ ἔγιναν αἱ γνωσταὶ ἐνέργειαι, αἵτινες ἐματαιώθησαν εἰς τὴν ἄρνησιν ἡμῶν νὰ δεχθῶμεν τὴν πρότασιν αὐτῶν, νὰ καθίσωμεν εἰς σύσκεψιν αἱ δύο μερίδες νὰ συζητήσωμεν καὶ ἐξεύρωμεν τὸν τρόπον τῆς ἐνώσεως³⁶.

Ἐγὼ εἶχα ἤδη ἐπιστρέφει εἰς Κύπρον καὶ διεφώνησα.

Ἐκτοτε ἤρχισαν πάλι αἱ κατηγορίαι ὅτι μᾶς ἐζήτουν κουβεντολόι τοῦ καφενεῖου οἱ Αὐξεντιανοί.

Τὸν μῆνα Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1972 ἔλαβον τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν τοῦ πρωθιερέως π. Εὐγενίου Τόμπρου.

«Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος
Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Γραφεῖα Βερανζέρου 22
τηλ. 527 752

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1972

Σεβασμιώτατε ἅγιε Κιτίου, ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν Σας.

.....Οἱ Αὐξεντιανοὶ ἀπήντησαν, ὄχι ὅμως εἰς τὰ «ζητήματα» ὅπου τοῖς ἠρωτήσαμεν, ἀλλὰ νὰ καθήσουν ἀμέσως εἰς μίαν τράπεζαν καὶ συζητήσουν, οἱ Ἀρχιερεῖς μόνον. Ἐπίσης ὅτι μᾶς καθιστοῦν ὑπευθύνους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν ὥρᾳ Κρίσεως διότι δὲν καθήμεθα εἰς μίαν Τράπεζαν νὰ συζητήσωμεν. Ἐν τῷ μεταξύ ἐτοποθέτησαν τὸν Ἀκάκιον Ἀττικῆς καὶ τὸν Παῖσιον Πελοποννήσου καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταθέσωμεν ἡμεῖς τὸν Θεσσαλονίκης καὶ ὄχι αὐτοὶ τὸν ἰδικόν των, αὐτὰ ἤλθον προχθὲς στὸ γραφεῖον ἱερεῖς των ὁ π. Κων/νος, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε ἕναν ἱερέα... ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἱερουργεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του. Κατόπιν τούτων ἐθύμωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς μας καὶ ἐσταμάτησαν τὰ πάντα. Ὅλα τὰ χαλοῦν ὁ Κιούσης καὶ ὁ Ἀκάκιος. Ἄς δοθῇ μία ἀναβολὴ καὶ ὁ χρόνος θὰ δεῖξῃ τι μέλλει γενέσθαι. Πάντως αὐτοὶ θέλουν ὑποταγὴν καὶ ὄχι τὴν συνεργασίαν Σας. Καὶ οὔτε ἀκόμη ἀναγνώρισαν τὰς χειροτονίας σας, μὴ κοιτάξετε τι σᾶς εἶπον προφορικῶς...

†Πρωθιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος.»

Ἦναγκάσθην νὰ διαμαρτυρηθῶ γραπτῶς ἐκ Κύπρου διὰ τὴν τοιαύτην ἐπίθεσιν καὶ ἄλλας, ἰδοὺ ἢ ἀπάντησις.

36) Συνεπῶς, πράγματι ἀληθεύει αὐτὸ ποὺ ὅλοι γνωρίζουν, πολλοὶ καταθέτουν, καὶ τὸ παρὸν περιοδικὸν ὑπεστήριξε εἰς τὸ 62ον τεύχος του, ὅτι ἢ μὴ ἐπιτευξίς τῆς ἐνώσεως τότε ὠφείλετο εἰς τὴν Ματθαϊκὴν ἀδιαλλαξίαν.

37) Αἰωνία σου ἢ μνήμη, αἰοῖδιμε Κυρέ Ἐπιφάνιε, ἐργάτα διακριτικῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἐνώσεως τῶν γνησίων Ὀρθοδόξων! Εἶθε καὶ ἄλλοι νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά σου.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 20

Ἐν Ἱ. Μονῇ Μεταμορφώσεως 30/1/1973 Π.Ο.Η.

Παναϊδεσιμώτατε Ἄγιε Πρωτοσύγκελλε, εὐχομαι ὑμῖν τὴν κατ' ἄμφω υἰεῖαν.

.....Διὰ τοὺς Ἀκακιακοὺς ὡς φωτίζονται οἱ Ἀρχιερεῖς, ἄς πράξουν. Ὅσον δὲ ἐκεῖνοι πονηροῦνται ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἀποκαλύψει· ἡμεῖς ὀφείλομεν μετὰ προσοχῆς καὶ φιλαδελφίας νὰ τείνωμεν πάντοτε χεῖρα ἐνώσεως ὅταν συμφωνοῦν εἰς τὰ βασιικά. Πρέπει ὅμως νὰ ἀποφεύγονται εἰς τὰ γραπτὰ βαρεῖές φράσεις καὶ νὰ μὴ προστίθεται εἰμὴ τὰ ἀκριβῆ διὰ νὰ μὴ μᾶς κατηγοροῦν καὶ νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἀπαντοῦμεν. Εἰς τὴν Ἐγκύκλιον γράφετε ὅτι παρέβησαν τὴν συμφωνίαν καὶ ἐχειροτόνησαν Θεσσαλονίκης καὶ Μοντρεάλ, ἐνῶ προηγουμένως γράφει τὸ ἔγγραφο ποὺ στείλατε, ζητούσαμε νὰ σηκώσουν αὐτόν. Ὡς καὶ αἱ φράσεις «τοῦ καφενεῖου» κ.λ.π., ὅταν ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν πάντοτε εἰς τὰς δημοσιεύσεις μας, μᾶς κάνουν ὀλιγότερον πιστευτοὺς καὶ μᾶς κατηγοροῦν ἐμφορομένους ἀπὸ μίσους καὶ προσπαθείας νὰ ἀπεμπολοῦμεν τὴν πραγματικὴν ἀγάπην, φενακίζοντες μόνον διὰ λόγου προσχηματιζομένου. Ἐνῶ καθαρὰ ἀλήθεια, καὶ γλῶσσα μετριοπαθῆ βγάζει καλύτερα ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ δύναται κανεὶς νὰ μᾶς κρίνη. Δὲν θέλω ἀπ' αὐτὰ νὰ χωλαθῆς, διότι ἔτσι ἔμαθα ἀπ' ὅταν ἔγινα Μοναχός, νὰ ἐνεργῶ, ἔτσι αἰσθάνομαι, ἔτσι καὶ γράφω, ὁ ἀσθενὴς δὲν θέλει ραπίσματα, θέλει ὀλίγην στοργὴν καὶ ἀνοχὴν, δὲν ἐνοῶ μὲ αὐτὸ παράβλεψιν εἰς τὰ βασιικά κάθε ἄλλο³⁷.

Ὁ ἐχθρὸς πέριξ ἡμῶν δρᾷ πρὸς ἀφανισμόν τῆς ὀρθοδοξίας, πρέπει νὰ προσέξωμεν καὶ νὰ ἀνασυγκροτήσωμεν ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ἀντιστάσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ πράξουν καὶ οἱ ἔξω τῆς Ἑλλάδος ἐὰν θέλουν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ δαιμονισμοῦ τῆς ἐποχῆς!

Εἶθε ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του ἀπὸ τὰ σχίσματα καὶ τὰς διαιρέσεις. Ἀμήν.

Ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις,
Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης
† ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος»

συνεχίζεται

Ὁφείλομεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν πρόθεσιν ἀντιπαραθέσεως μετὰ τῶν Ματθαϊκῶν ἀδελφῶν. Ἀλλὰ οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ περικώψωμεν τὸ σημαντικὸν ἔγγραφο τοῦ Σεβ. Κιτίου, ὅπερ ἦλθεν εἰς χεῖρας μας, λογοκρίνοντας αὐτό, οὔτε δυνάμεθα ὅμως νὰ δημοσιεύσωμεν ἀσχολίαστα τὰ ψεύδη καὶ τὰς συκοφαντίας οἰουδήποτε, ὡς τὰ ἀνωτέρω τοῦ π. Εὐγενίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἄλλωστε τὸ ὑβρεολόγιο καὶ τὴν ἐμπάθειαν δὲν συνεφώνουν οὐδὲ οἱ Ματθαϊκοὶ Ἀρχιερεῖς, ὡς ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. Κιτίου μαρτυρεῖ. Τὰ σχόλια μας ἀποκαθιστοῦν τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ πληροφορίαν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν μας.

«Ο.Π.Σ.»

Ἀτενίζοντας τὰ «μνημεῖα» τῆς ντροπῆς καὶ τοῦ πόνου.

Ἐάν μαθητῆς βρέθηκα ἀρκετὲς φορὲς στὴν γνῶριμη καὶ ἀμήχανη θέση νὰ ἀτενίζω τὴν λευκὴ σελίδα τοῦ τετραδίου, ἐνῶ τὸ γραμμένο θέμα τῆς ἐκθέσεως στὸν πίνακα νὰ περιμένει ἀνάπτυξη καὶ σχολιασμό. Ἦταν ἡ ὥρα ἐκεῖνη ποὺ ἡ φιλόλογος καθηγήτρια μᾶς ἔβαζε μπροστὰ σὲ μία δοκιμασία. Νὰ ξεδιπλώσεις τὸν ψυχικό σου κόσμο τῶν ιδεῶν καὶ τῶν συναισθημάτων δίνοντας ἓνα πρόσωπο στίγμα στὸ ζητούμενο.

Ἄν γνωρίζω πῶς, μὰ ἡ ἀμηχανία μου γινόταν αὐτομάτως προβληματισμὸς καὶ ὁ στυλὸς ἔμοιαζε κάτι σὰν τὸ παλιὸ ἐκεῖνο ἄροτρο καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ «ὀργώσω» στὸ κάτασπρο χαρτί. Θὲς ἡ εὐθύνη ὅτι τὰ γραφόμενα ἐκπροσωποῦσαν τὴν πρωσοπικότητά μου, θὲς τὸ ἐλκυστικὸ δόλωμα μιᾶς καλῆς βαθμολογίας... ἡ οὐσία ἦταν ὅτι ἔβαζα ὅσο μποροῦσα τίς δυνάμεις μου νὰ ἀνταποκριθῶ.

Ἄν ἦταν λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ ζητήθηκε νὰ σχολιάσω τὸ θέμα τῆς εἰρήνης καὶ πάντοτε μέσα μου μονολογοῦσα: γιατί τὰ θέματα τῶν μεγάλων θὰ πρέπει νὰ τὰ λύσουν τὰ παιδιά; Μοῦ ἐρχόταν ἡ παρατήρηση τῆς καθηγήτριας, ἡ ὁποία μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ μὴ δεχόμενο ἀμφισβήτηση ὑπογράμμιζε πῶς ἴσως οἱ ἀπόψεις μας -ποτὲ δὲν ξέρεις- ληφθῶν σοβαρὰ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες καὶ ρυθμιστὲς τῆς εἰκόνος ποὺ παρουσιάζει ὁ κόσμος μας σ' αὐτὸν τὸν τομέα. Καὶ ἔπαιρνα φόρα ἀναμειγμένη μὲ λαχτάρια καὶ ἀρκετὴ δόση ἐνθουσιασμοῦ καὶ κρυφὴ ἐλπίδα πῶς ἴσως προσφέρω καὶ ἐγὼ κάτι θετικὸ στὴν σκέψη τους γιὰ τὸ σπίτι ποὺ ὅλοι κατοικοῦμε καὶ λέγεται πλανήτης γῆ καὶ ἂς ἦμουν μικρός, ἄσημος καὶ ἀδύναμος μαθητῆς ἐνὸς Γυμνασίου.

Ἐάν μεγάλωσα κι' ἄλλο, δὲν γνῶριζα μέσα μου ἂν ἔπρεπε στὴν ζωὴ ἀκόμα νὰ ἐλπίζω καὶ νὰ γράφω καὶ νὰ σκέπτομαι... καὶ ἂν ἄξιζε νὰ κάνω τὸν κόπο νὰ μιλῶ καὶ νὰ καταπιάνομαι μὲ ζητήματα ποὺ φάνταζαν ἄλυτα καὶ ἀρρυθμιστά... Τὶ νὰ ἀντιτάξει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς μπροστὰ σ' ἓνα σωρὸ συντριμμια ποὺ καπνίζουν, σὲ βρέφη μὲ ἀκρωτηριασμένα μέλη, σὲ δύο παιδικὰ μάτια ποὺ βουρκωμένα σὲ κοιτοῦν καὶ ζητοῦν ἐναγω-

νίως νὰ μάθουν ἓνα «γιατί», καὶ τὸ ὁποῖο θὰ μείνει γιὰ πάντα ἀναπάντητο στὴν ὑπαρξή τους; Σταματῶ καὶ παγώνω τὸν χρόνο καὶ τὴν σκέψη μου. Οἱ εἰκόνες αὐτές, τὰ «μνημεῖα» τῆς ντροπῆς καὶ τοῦ πόνου τρουποῦν τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ψυχὴ μου.

Πόλεμος καὶ εἰρήνη... ἓνα ἀκόμα ἀντίθετο ζευγάρι ποὺ συναγωνίζεται καὶ ζητᾶ νὰ ἐπικρατήσῃ πάνω στὴ γῆ. Πόσο σύγχρονα μοῦ φαίνονται ὅσα ἔγραψαν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι καὶ ἱστορικοὶ γι' αὐτὲς τίς δύο καταστάσεις. Πλάτων, Ἰσοκράτης, Ἀριστοτέλης, Θουκυδίδης, Ἡρόδοτος ἔγραψαν γιὰ τὸ πόσο ὁμορφος καὶ δημιουργικὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ πόσο δυστυχισμένος καὶ καταστροφικὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ πολέμου.

Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ γεννήθηκαν στίς στάχτες τοῦ πολέμου, ποὺ μεγάλωσαν στὴν κλαγγὴ τῶν ὄπλων, ποὺ ἀνδρώθηκαν στὰ χαρακώματα καὶ ποὺ δὲν ἔζησαν γηραιὰ γιὰτὶ ἦταν θύματα ἐνὸς μονίμου καὶ σταθεροῦ πολέμου τοῦ ἔθνους τους. Καὶ εἶναι πράγματι ἀληθινὸ. Στὸν πόλεμο δὲν ὑπάρχει νικητῆς ἀλλὰ ὅλοι εἶναι ἠττημένοι.

Καὶ αὐτὲς ὅλες οἱ ἐπιβλητικὲς ὀνομασίες τῶν εἰρηνευτικῶν ὀργανισμῶν καὶ ὀργανώσεων; τὰ μεγαλεπίβολα σχέδια περὶ ἀφοπλισμοῦ τῶν λαῶν ποὺ προβάλλουν οἱ ἡγέτες μὲ τὰ ἀτσαλάκωτα κουστούμια καὶ τὰ ξύλινα χαμόγελα, τί σκοποῦν ἔχουν; τί προσφέρουν; Ὅλα εἶναι εἰκονικά, ψεύτικα, χωρὶς ἀποτέλεσμα, γιὰτὶ αὐτοὶ ποὺ πρωτοστατοῦν δὲν ἔχουν μέσα τους εἰρήνη... καὶ ἂν κάτι δὲν τὸ ἔχεις ἀσφαλῶς καὶ δὲν μπορείς νὰ τὸ δώσεις...

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ κάνει ἓνα ὑπέρβαση. Νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἀπὸ τὴν μάζα καὶ τὸν ὄχλο στὸ προσωπικὸ μας ἐπίπεδο, νὰ ψάξουμε καὶ νὰ ἀναζητήσουμε τὰ αἷτια στὸν ἑαυτό μας. Ἡ εἰρήνη δὲν εἶναι ἀόριστα μιὰ ὑπόθεση λαῶν καὶ ἐθνῶν, ἀλλὰ προτίστως ξεκινᾷ ἀπὸ τὰ στενὰ προσωπικὰ ὄρια. Ἀποζητοῦμε ἡρεμία καὶ ἡσυχία στὸν πλανήτη μας ἀλλὰ στὸ σπίτι μας διαρκῶς ἔχουμε πόλεμο καὶ γκρίνια. Στρέφουμε τὸ πρόσωπό μας στὴν θεὰ τῶν πτωμάτων, ἀλλὰ

πατοῦμε «ἐπὶ πτωμάτων» γιὰ νὰ ἰκανοποιή-
σουμε τὴν φιλοδοξία μας. Μιλοῦμε γιὰ εἰρή-
νη καὶ βρισκόμαστε σὲ διαρκῆ ἀντιπαλότητα
μὲ ἄλλους γιὰ ταπεινὰ καὶ ἀσήμαντα ζητή-
ματα. Θὰ πρέπει ἐπιτέλους νὰ καταλάβουμε
πὼς ὁ πλησίον μας δὲν εἶναι ἐχθρὸς ἀλλὰ
εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ δικός μου καὶ δι-
κός σου πόλεμος μεγαλώνουν τὸν πόλεμο
ποῦ γίνεται στὴν γῆ μας.

Κάτι τέτοιο αἰσθάνθηκα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὶς
φράσεις ποῦ διάβασα κάποτε σ' ἓνα γαλ-
λικὸ περιοδικό:

«Κύριε δές, ἓνα παιδάκι μὲ κομμένο πόδι
πεθαίνει λίγο πιὸ κάτω ἐκεῖ στὶς φλόγες τοῦ
πολέμου...

Κύριε, δὲν ἀκοῦς τὶς φωνές τῶν πονεμένων
παιδιῶν ποῦ ἔχασαν ἀπὸ βόμβα τοὺς γονεῖς
τους;

Κύριε δές, ἓνα βρέφος χωρὶς νερὸ ἐτοιμάζε-
ται ν' ἀφήσει τὴν γῆ τῆς ἀναταραχῆς καὶ τῆς
κακίας...

Κύριε ποῦ εἶσαι γιὰ ὅλα αὐτά; Κύριε δὲν τὰ
βλέπεις; δὲν τὰ ἀκοῦς;

Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ: Ἐγὼ εἶμαι τὸ παιδί μὲ
τὸ κομμένο πόδι ἐκεῖ κάτω... Ἐγὼ εἶμαι τὰ
ὄρφανὰ καὶ ἐγκαταλελειμένα παιδιά... Ἐγὼ
εἶμαι τὸ βρέφος ποῦ φλογίζεται καὶ ζητᾷ μιὰ
σταγόνα νερὸ γιὰ νὰ ζήσει... Ἐγὼ εἶμαι ὅλα
αὐτά... σὲ μένα τὰ κάνουν... καὶ πονῶ καὶ
βλέπω καὶ ἀκούω...»

Πέρασαν χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε ποῦ ἄφη-
σα τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μπῶ στὸ σχολεῖο
τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ τὰ μαθήματα ἔγιναν δυσκο-
λότερα καὶ γιὰ νὰ πάρεις ἓναν καλὸ βαθμὸ
θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποδείξεις μὲ τὴν ἴδια σου
τὴν ζωῆ. Ὡστόσο τὰ μεγάλα αὐτὰ θέματα
παρέμειναν ἄλυτα καὶ εὐθραυστα στὸ πέρα-
σμα τοῦ χρόνου. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου
εἶναι ὑπόθεση μεγάλη καὶ ἐπιτυγχάνεται
πρῶτα μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπειτα μὲς
τὶς δικές μας ταπεινὲς προσπάθειες.

Αὐτὸ ὅμως ποῦ κατάλαβα καλά, εἶναι πὼς
ὅλα ὁμορφαίνουν καὶ γίνονται εἰρηνικὰ
ὅταν μέσα μας ἔρθει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ
εἰρηνικόν. Τοῦτο κάνει τὴν ζωὴ μας σταθερὴ
καὶ εἰρηνικὴ, κάτι σὰν τὸν ἥρεμο καὶ σιωπηλὸ
βυθὸ ποῦ δὲν ἐπιρεάζεται ἀπὸ τὸν σάλιο τῶν
κυμάτων τῆς ἐπιφανείας. Τὸ κατάλαβα, μὰ
πὼς νὰ τὸ κατακτήσω...

Διὰ συνεισφορὰν
εἰς τὰς οἰκονομικὰς
ἀνάγκας τοῦ
Ἱεροῦ ἀγῶνος,
ὀλοθύμως
ἀνταπεκρίθησαν
οἱ κάτωθι:

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος 300€
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας 250€
κα. Ζωὴ Νιανιούρη/ Ἀγ. Βαρβάρα Ἀττικῆς 50€

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Εὐρισκομένου τοῦ παρόντος τεύχους τοῦ «Ο.Π.Σ.» εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον
τῆς προετοιμασίας, ἔφθασεν ἡ δυσάρεστος εἴδησις ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητρο-
πολίτης Αὐλῶνος καὶ Βοιωτίας κ. Ἄγγελος ἀποχωρεῖ ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας, προχωρεῖ δὲ εἰς Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ ἕτερα Ἐκκλησια-
στικὰ σχήματα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὡς ἐκ τούτου, ἐν ὄψει δὲ καὶ τῆς ἐπικειμένης Συ-
νοδικῆς συνεδριάσεως κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου τ.ἔ. (Ὁρθ. ἑορτ.), ἥτις καὶ θὰ ἀντι-
μετωπίσῃ ὀριστικῶς τὸ θέμα, ἐν πρώτοις προειδοποιοῦνται οἱ Πιστοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας, ὅτι ὀφείλουν νὰ ἀπόσχουν ἐκ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καὶ
συμπροσευχῆς μετὰ τοῦ Σεβασμ. κ. Ἀγγέλου, τῶν τε Ἱερωμένων καὶ Μοναχῶν
αὐτοῦ, ὧν πάντων τὴν ἀνάνηψιν εὐχόμεθα.

ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

†ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Ἡ βραχεὶ
ρήμα τῷ
καὶ
πολλῇ
συνέσει

**Ο Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ
ΠΑΠΙΚΩΝ, ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΕΙΣ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΘΕΑΜΑ
ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΝ Ι**

«Μὴ δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί,
μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν
ἔμπροσθεν τῶν χοίρων».
(Ματθ. ζ', 6)

Πρόκειται περὶ μιᾶς συνηθείας κακῆς, κακίστης, ἢ ὁποία βεβαίως ἔχει «καθιερωθεῖ» πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν: ἢ ἀπὸ τηλεοράσεως μετάδοσις τῆς ἐν Κυριακαῖς καὶ τιναις ἑορταῖς τῆς Θείας Λειτουργίας (καθ' ἡμᾶς βεβαίως, ἢ Λειτουργία τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν δὲν εἶναι θεία, οὐδὲ ὁ Δίκαιος Θεὸς αὐτὴν εἰσακούει, ἐφόσον -κατὰ τὴν αἰώνιον Πατερικὴν διδασκαλίαν- «τὰ ὑπ' αὐτῶν (τῶν αἰρετικῶν) γενόμενα, ψευδῆ καὶ κενὰ ὑπάρχοντα, εἶναι ὅλα ἄχρηστα» - βλ. Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ. Μακαρίου, «Ἡ συμφωνία τῶν ἁγίων Πατέρων περὶ τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς τῶν αἰρετικῶν», Ἀθῆναι 2004, σελ. 147). Προκύπτει, λοιπόν, τὸ ἐρώτημα, ἢ μᾶλλον πολλὰ ἐρωτήματα: Εἶναι ἢ Θεία Λειτουργία τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ἐνοῦται καὶ δίδεται εἰς βρῶσιν τοῖς Πιστοῖς ἀοράτως, ἀκαταλήπτως, ἀνεκφράστως; Ὅπου ἀποκαλύπτονται ἀπόρητα Μυστήρια «εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύφαι»; (ΑΠέτρου α', 12) Καὶ πῶς ταῦτα τὰ Μυστήρια ἀποκαλύπτονται ἀνεξετάστως ἐν πᾶσι καὶ εἰς πάντας διὰ τῆς τηλεοράσεως, ὅπου μετ' ὀλίγον θὰ προβληθοῦν ἄσεμνα καὶ ἀντιχριστιανικὰ θεάματα, κάθε ἀνομία καὶ παρανομία; Πῶς κάθε ἄσωτος καὶ ἄπιστος ὀφθαλμὸς εἰσέρχεται διὰ τῆς

τηλεοπτικῆς κάμερας ἐντὸς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀκόμη καὶ κατ' αὐτὰς τὰς φρικωδεστάτας στιγμὰς τοῦ καθαγιασμοῦ καὶ μελισμοῦ τῶν Τιμίων Δώρων, τὴν στιγμὴν ὅπου καὶ ἡ ἀπλὴ ἀκόμη εἴσοδος εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα (τὸ ὁποῖον τείνουν νὰ καταργήσουν οἱ καινοτόμοι) αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἀπηγορεύεται εἰς πάντα μὴ Κληρικόν, ὄχι μόνον ἐν ὥρᾳ Μυστηρίου, ἀλλὰ καθ' οἵανδήποτε ὥραν καὶ ἡμέραν; Καὶ πῶς Ἀρχιερεὺς λειτουργεῖ εἰς δημόσιον καὶ κοινὸν χῶρον, τὴν στιγμὴν ὅπου -ὡς τοῖς πᾶσι γνωστόν- δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λειτουργήσῃ οὐδὲ εἰς Ἐκκλησίαν μὴ ἐγκαινισμένην;

Ποῖος Ἅγιος Πατήρ, ποῖος ὄντως Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς ἐλειτούργησε ποτὲ εἰς δημόσιον καὶ κοινὸν χῶρον; ΟΥΔΕΙΣ, ΠΟΤΕ, πλὴν μόνον τῶν Παπικῶν, τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἀσεβῆς αὐτὴ συνήθεια, τὴν ὁποίαν ὁ Λατινοτραφῆς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς καινοτομίας κ. Χριστόδουλος ἔφερε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τελῶν Λειτουργίας καθ' ἄλλον παρὰ θείας, γελοποιῶν τὰ Ἱερά Μυστήρια, ρίπτων τὰ ἅγια τοῖς κυσί, ὅπου διάφορα παρέκτροπα συμβαίνουν, ὅπως τὸ νὰ κατέρχονται οἱ Ἱερεῖς ἐν μέσῳ τῶν Πιστῶν διὰ νὰ τοὺς κοινωνήσουν, καθὼς ἐγένετο εἰς τὴν τελευταίαν δημοσίαν Λειτουργίαν τοῦ Χριστοδούλου εἰς τὸ... Ὀλυμπιακὸν Ποδηλατοδρόμιον!! (10 Δεκεμβρίου ν. ἡμ.) Καὶ πῶς νὰ μὴ ποιήσουν ὅ,τι θέλουν καὶ νομίζουν κατὰ τὴν τέλεσιν αὐτῶν τῶν ἐκκοσμικευμένων, καινοφανῶν καὶ ἀνωφελῶν «μυστηρίων»; Ἀφοῦ σχετικὸν Τυπικὸν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπλούστατα... ΔΕΝ ὑπάρχει, καθότι οὐδέποτε οὐδεὶς Ὁρθόδοξος τοιαῦτα ἐποίησεν, πλὴν μόνον τῶν μὴ Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ σαφῶς αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν! Ὅποτε ὁ Λατινόφρων καὶ ἀρχηγὸς τῆς Παποτρόπου ἐκκοσμικεύσεως Χριστόδουλος ἀντιγράφει τὰ σχετικὰ Παπικὰ τυπικά, διότι μόνον Παπικοὶ ἐποιοῦν ἕως τοῦ νῦν τοιαύτας «λειτουργίας»-θεατρικὰ θεάματα· διότι ΠΑΠΙΚΟΝ τυπικὸν εἶναι νὰ κατέρχεται ὁ Ἱερεὺς ἐν μέσῳ τῶν Πιστῶν διὰ νὰ τοὺς κοινωνήσῃ! Ἀλλὰ ὡσαύτως ἐξηφανίσθη καὶ ἡ παλαιὰ εὐλαβῆς συνήθεια τῶν Ἑλλήνων, ἐπιβαλλομένη μέχρι καὶ διὰ νόμου, ὅπου οὐδὲ κἂν φωτογραφίας ἐπετρέπετο νὰ λαμβάνουν κατὰ τὰς ὥρας τῆς Θείας Λειτουργίας.

Οἱ δὲ Πιστοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας ὀφείλουν ὅπως προσέχουν καὶ μὴ παρασύρονται ἀπὸ τὰς ψυχοφθόρους καὶ ἀσεβεῖς συνηθείας ποῦ γενικῶς διαδίδουν καὶ ἀναπτύσσουν οἱ μακρὰν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ὄντες Οἰκουμενισταὶ ἡγέται. Ὅφείλουν ἐπίσης ὅπως παρουσιάζουν ἐν παρρησίᾳ ἀνὰ πᾶσαν τυχοῦσαν ἀνάγκη τὴν ἀνόθευτον Ὁρθοπραξίαν τε καὶ Ὁρθοδοξίαν, διατηροῦν δὲ σταθερῶς πάσας τὰς ἀγίας παραδόσεις τε καὶ συνηθείας τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδόξου Πίσ-
στεως.

Η ΑΝΟΣΙΑ ΘΡΑΣΥΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΤΩΝ

Τὰ θέματα τὰ ὅποια ἀναζητοῦν οἱ ἐμποροκρατούμενοι ἰδιοτικοὶ τηλεοπτικοὶ σταθμοί, προκειμένου νὰ τὰ μεταποιήσουν εἰς εὐτελῆ πραμάτεια εὐρείας λαϊκῆς καταναλώσεως ποῦ θὰ ἀποφέρει τὸ πολυπόθητον δι' αὐτὰ κέρδος, δὲν περιορίζονται δυστηχῶς εἰς τὰ σύνηθες δι' αὐτὰ γελοιῶδες ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ μὲ παρόμοιον ἐλαφρότητα καὶ ἀνευθυνότητα προβάλλουν καὶ σοβαρὰ ζητήματα, ὅπως εἶναι τὸ ἐπιμέρους θέμα τῆς πίστεως καὶ τῶν διαφορῶν προβλημάτων γύρω ἀπὸ αὐτήν. Προσέγγισαν τὸ σοβαρότατο πρόβλημα τοῦ νεοπαγανισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοιουτοτρόπως, ὥστε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νὰ μετατραπῇ ἡ ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως εἰς ἀρέναν στείρων, ἀκάρπων καὶ κακοήχων φιλονικιῶν, ἐνῶ εἶχαν χρέος νὰ ἐνημερώσουν τὸν ἐλληνικὸν ὀρθόδοξον λαὸν μὲ ὑπεύθυνα καὶ ἔγκριτα χεῖλη διὰ τοὺς θανασίμους κινδύνους ποῦ ἐλοχεύουν εἰς τὰς σκοτεινὰς καὶ ἀδιεξόδους ἀτραποὺς τῶν καταστροφικῶν λατρείων.

Ἐξ ἀφορμῆς κάποιων ἐπισοδίων ποῦ προεκλήθησαν ἀπὸ μέλη τῆς αὐτοτιτλοφορούμενης ὁμάδας τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου» εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὅπου παρανόμως προσεπάθησαν νὰ πραγματοποιήσουν κάποιαν «τελετήν» (ἢ ὅποια περισσότερο ἐθύμιζε «χορὸν μεταμφιεσμένων») (bal-masque) βαριεστημένων νεοπλουτιζόντων κυρίων καὶ κυριῶν, κεκαλυμμένων κάτω ἀπὸ ἀρχαιοελληνικὴν ἀμφίεσιν), προσεκλήθησαν εἰς τὰ τηλεοπτικὰ «παράθυρα» ἐκπρόσωποι των· καὶ τὸ τι ἠκολούθησεν δὲν περιγράφεται: Ἔνα

ἀκατάσχετον ὑβρεολόγιον κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς χριστιανικῆς Πίσ-
στεως, ἓνα ἀπερίγραπτον ξέσπασμα ὀργῆς καὶ μισαλλοδοξίας, διήνθισμένον ἀπὸ «κορώνας» ἱστορικῶν ἀνακριβειῶν καὶ διαστρεβλώσεων, ψεύδους καὶ συκοφαντίας, ποῦ ἀληθῶς, ἦτο ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσῃ λογικὸς καὶ ἐχέφρων ἄνθρωπος! Ἔνα μόνον χρήσιμον συμπέρασμα ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς ἀθλιότητος: τὸ **καθαρῶς δαιμονικῆς προελεύσεως μῖσος καὶ μανία**, ὑπὸ τῶν ὁποίων διεκατήχοντο τὰ δυστηχῆ αὐτὰ ἔρμαια τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους, καὶ ὁ μοιραῖος συνειρμὸς ποῦ διαγράφει ὁ νοῦς μας ὅταν ἀναλογιζόμεθα μέσῳ τῆς ἱστορικῆς ἐμπειρίας τῶν φοβερῶν καὶ ἀνεκδιηγῆτων διωγμῶν ὑπὸ τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς ἐξουσίας, εἰς ποῖα **φοβερά, δεινὰ καὶ φρικτὰ μαρτύρια** θὰ ὑπέβαλλαν ὅλους τοὺς Χριστιανούς ἐὰν εἶχαν τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν! Τοιαύτη ἐμφάνισις, λοιπόν, τῶν νεοπαγανιστῶν, ἀπεδείχθη μᾶλλον ὠφέλιμος, διότι ἔγινεν ἡ αἰτία νὰ αὐτοαποκαλυφθοῦν καὶ νὰ ξεσκεπασθοῦν πλήρως ἐνώπιον τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον θραυστάτως κατεφρόνησαν, ἐξυβρίζοντας τὰ Ἱερὰ καὶ Ὅσιά του! Ἐπιβάλλεται δὲ νὰ σχολιάσωμεν τὸν ὑπερφίαλον καὶ ἀλαζονικὸν τίτλον τοῦ σωματείου των¹: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ», καὶ νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ σχήματα εἶναι ἐπέισακτα, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μὲ ἐλληνικὸν πολιτισμὸν, παράδοσιν καὶ πνευματικὴν κληρονομίαν, ἀγαθὰ τὰ ὅποια, ὡς εἶναι γνωστόν, ἅπαντα μετουσιώθησαν εἰς τὴν σύνθεσιν ἐλληνιστικοῦ²-βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας. Πρέπει νὰ γνωρίζομεν, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν «ἀρχαία ἐλληνικὴ θρησκεία», ἀφοῦ οἱ μὲν ἀρχαῖοι σοφοὶ εὐρίσκοντο εἰς διαρκὴν ἀναζήτησιν, ὁ δὲ ἀπλὸς ἄνθρωπος εὐρισκόμενος εἰς πλήρες πνευμα-

1) Εἶναι προφανῶς καὶ αὐτὸ ἓνα ἐκ τῶν πολλῶν σημείων τῶν καιρῶν: Εἰς τὴν ἀκατάσχετον μανίαν τῶν «σωματοποιήσεων» διαφορῶν ψευδοθρησκευτικῶν ὁμάδων καὶ παρασυναγωγῶν, ἦλθεν νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἴδρυσις καὶ ἰσότημος μετὰ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν σωματείων ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ ΥΠ.Ε.Π.Θ., τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

2) Ἑλληνιστικοῦ (ἔχι ἐλληνικοῦ), λόγῳ οἰκουμηνικότητος καὶ ἱστορικῆς συνεπειᾶς.

τικὸν σκότος, ἐθεοποιούσεν ὅλα τὰ κτιστὰ καὶ αἰσθητὰ πού τὸν περιέβαλλαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν τοπίον μετεβάλλετο διαρκῶς δεχόμενον διαρκεῖς ἐπιρροὰς καὶ δάνεια ἀπὸ ἄλλους λαούς - κυρίως ἀνατολικούς. Τὰ σύγχρονα νεοπαγανιστικά-εἰδωλολατρικά σχήματα εἶναι προϊόντα ξένης (δυτικῆς κυρίως) προελεύσεως καὶ μεθοδεύσεως ὅπως πολὺ ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ὁ ἐκδότης Γ. Καραμπελιάς: «... μὲ τὴν εὐκαιρία μάλιστα τῆς ἐνίσχυσης τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς ἀπάντησης στὴν παγκοσμιοποίηση, ὁ δυτικοστραφῆς ἐκσυγχρονισμὸς τροφοδοτεῖ καὶ πριμοδοτεῖ μιὰ ἀντιπαράθεση «ἐλληνικοῦ κόσμου» καὶ Ὁρθοδοξίας κυρίως στὸ πεδίο τῆς κοσμοθεωρήσεως καὶ τῶν ἰδεολογικῶν προτύπων» (βλ. περιοδ. «ΑΡΔΗΝ», τ.28, Ἰαν. 2001).

Ὁ κορυφαῖος ἱστοριοδίφης τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος Σπυρίδων Ζαμπέλιος (†1881) ἔδωσεν ἴσως τὴν πλέον βαθυτάτην καὶ μεστήν σοφίας καὶ ἱστορικῆς ἀληθείας ἀπάντησιν εἰς τοὺς ἀμφισβητίας τῆς συνθέσεως καὶ συζεύξεως Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ ἔργον του «Ἄσματα δημοτικὰ τῆς Ἑλλάδος»: ἰδοῦ ἕνα χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα: «Τέλος ἐπιφαίνεται ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν γῆν. Ἡ Ἑλλάς τῶν φιλοσόφων, τοῦ μύθου, τῆς εἰκασίας ὁμολογεῖ, ἀνακηρύττει πρώτη τὴν αὐθεντίαν τῆς καθιερωμένης ἱστορίας. Τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ αὐθεντίαν δὲν ἐγνώρισαν ἐν τῷ ἅμα τὰ ἔθνη· ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἐν τάχει τὴν ἠσπάσατο. Νέα δι' αὐτὸν ζωὴ· νέος αἰὼν· νέον στάδιον· ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ νεκρανάστασις. Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου πατεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος καὶ ἡ γῆ πᾶσα τῆς παραδοσίμου ἰσότητος συνταράσσεται. Οἱ ἐγκατοικοῦντες Ἑβραῖοι τὸν βλασφημοῦσι, τὸ καθυβρίζουσι, τὸν διώκουσι, τὸν καλοῦσι πλάνον καὶ ἀγύρτην, τὸν ἐξορίζουσι ὡς αἰρετικόν. Ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων· «πολλοὶ ἀκούοντες αὐτὸν πιστεύουσι καὶ βαπτίζονται». Ταῦτα συμβαίνουν ἐν Ἐφέσῳ, Θεσσαλονίκη καὶ Ἀντιοχείᾳ. Ἀπὸ μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης ἡ Ἑλλάς πρωτεύουσα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὕτω καὶ δευτέραν φοράν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τιθέμενος ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀνθρωπίνου βελτιώσεως, παρέχει ἀρχέτυπον ἰσόνομου καὶ δημοκρατικῆς πολιτείας. Ἐμπνεόμενος ὑπὸ νέου πνεύματος κοινωνικῆς σοφίας, ἄλλα ὄρια ἐθνολογικὰ καὶ γεωγραφικὰ τώρα δὲν γινώσκει παρὰ

τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ Ἑλλάς κατὰ τοσοῦτον πλατύνεται, καθ' ὅσον αὐξάνει ὁ Χριστιανισμὸς. Καὶ ἰδοῦ ἡ πηγὴ τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ προοιμιαζομένου καὶ ἤδη συντασσομένου ὑπὸ τοὺς οἰωνοὺς τῆς θρησκείας. Ἦδη ἄρχεται τῆς Ἑλλάδος ἡ νέα διαθήκη» (ὡς ἄνω, Σπυρίδων Ζαμπέλιος, 1852).

ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΙ ΨΕΥΔΕΒΛΑΒΩΝ ΝΘΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Πρὸ τριῶν ἐτῶν (Σεπτέμβριος 2004) διεξήχθη εἰς Θεσσαλονίκην «Διορθόδοξον Θεολογικὸν Συνέδριον» μὲ θέμα «Οἰκουμενισμός: Γένεσις - Προσδοκίαι - Διαψεύσεις», ὅπου συμμετεῖχον σχεδὸν ἀποκλειστικῶς (ἐπώνυμοι) κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ πού ἀντιτίθεντο εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἐλήφθησαν γενναῖαι ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ μορφήν προτάσεων ἐξεδόθησαν εἰς μακροσκελῆς κείμενον. Αἱ βασικότεραι ἐξ αὐτῶν ἔλεγον τὸ ἐξῆς: «Προτείνεται νὰ προχωρήσουν καὶ οἱ λοιπὲς αὐτοκέφαλες ἐκκλησίαι σὲ ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ σὲ διακοπὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν διαλόγων»· «Νὰ ἀναθεωρήσουν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι (sic!) καὶ προπαντὸς ἡ προηγούμενη τῇ τιμῇ καὶ ταῖς πρωτοβουλίαις Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς σχέσεις τοὺς πρὸς τὸν παπισμὸν...»· «Νὰ τηρηθοῦν οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας πού ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴ μὲ τοὺς ἐτεροδόξους γενικῶς»· «Νὰ διατρανωθεῖ πρὸς τὶς ἐκκλησιαστικὰς ἡγεσίες ὅτι σὲ περίπτωσιν πού ἐξακολουθήσουν νὰ συμμετέχουν καὶ νὰ ἐνισχύουν τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ἐπιβεβλημένος σωτήριος κανονικὸς καὶ ἀγιοπατερικὸς δρόμος τῶν πιστῶν εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διακοπὴ δηλαδὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι καθίστανται συνυπεύθυνοι καὶ συγκοινωνοὶ τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς πλάνης. Δὲν πρόκειται περὶ σχίσματος, ἀλλὰ περὶ θεαρέστου πράξεως» (βλ. ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», φ. 1577, 17-12-04).

Ἔχουν παρέλθει τρία συναπτὰ ἔτη ἀφ' ὅτου ἐλήφθησαν αἱ γενναῖαι αὐταὶ ἀποφάσεις καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ περάσουν πολλὰ ἀκόμη. Αἱ γενναῖαι ἀποφάσεις θὰ παραμείνουν τυπωμένοι εἰς κιτρινισμένα καὶ μouxλιασμένα φυλλάδια ἀνενεργαῖ καὶ

ἄχρηστοι, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ ματαίου τούτου αἰῶνος, καὶ αὐταὶ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ θὰ καταδικάσουν τοὺς συγκαθημένους τῶν θεομάχων Οἰκουμενιστῶν, ψευδεβλαβεῖς, ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ θὰ ἀκούσουν τὸν καταδικαστικὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «ἐκ στόματός σου κρινῶ σε πονηρὲ δοῦλε, ἦδεις ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἰμί ἐγώ...»! Οἱ ἄθλιοι Οἰκουμενισταὶ προχωροῦν ταχέως ἀπὸ τὴν μίαν προδοσίαν εἰς ἄλλην μεγαλυτέραν· οἱ ἡγέται των ἀρχιεπίσκοποι καὶ πατριάρχαι πρὸ πολλοῦ ἀπεκάλυψαν τοὺς ἀπωτέρους στόχους των: τὴν ἄνευ ὄρων παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν πανθηρσκειακὸν σκουπιδότοπον τοῦ ἐπερχομένου ἀντιχρίστου.

Κωνσταντινούπολις 30 Νοεμβρίου 2006.

Δὲν παρηκολούθησαν μέσῳ τῶν Μ.Μ.Ε. τὰς συμπροσευχὰς, τοὺς προδοτικὸς ἐναγκαλισμοὺς, τὰς κοινὰς δηλώσεις τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου των κ. Βαρθολομαίου μὲ τὸν αἰρετικώτατον Πάπαν τῆς Ρώμης Βενέδικτον, κατὰ τὴν θρονικὴν ἐορτὴν τοῦ Πατριαρχείου εἰς Κωνσταντινούπολιν (30 Νοεμβρίου ν.ῆ), καὶ τὰς ἀντιστοιχοῦς εἰκόνας ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των κ. Χριστοδούλου εἰς τὸ Βατικανόν;

Τὶ περιμένουν πλέον; Δὲν καταλαβαίνουν ὅτι εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ ἀπομωνώσουν τοὺς πονηροὺς ψευδοηγέτας των καὶ νὰ τοὺς καταστήσουν ἀχρήστους καὶ ἀνισχύρους μέσῳ τῆς κανονικῆς ἀποτειχίσεως; Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀπὸ ἐλεγκτὰ των ἔχουν μετατραπεῖ εἰς ἰδανικοὺς συνεργάτας των, ἀφοῦ κρατοῦν τὸν λαὸν ὑπὸ τὴν πονηρὰν ἐπιρροή των; Τὶ ἄλλο περιμένουν πλέον; Ἡ μήπως ἰσχύει δι' αὐτοὺς τό: «ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. β', 43).

«ΕΞΕΛΙΠΟΝ ΕΞΕΡΕΥΝΩΝΤΕΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ»

(Υαλμ. Εγ', 7)

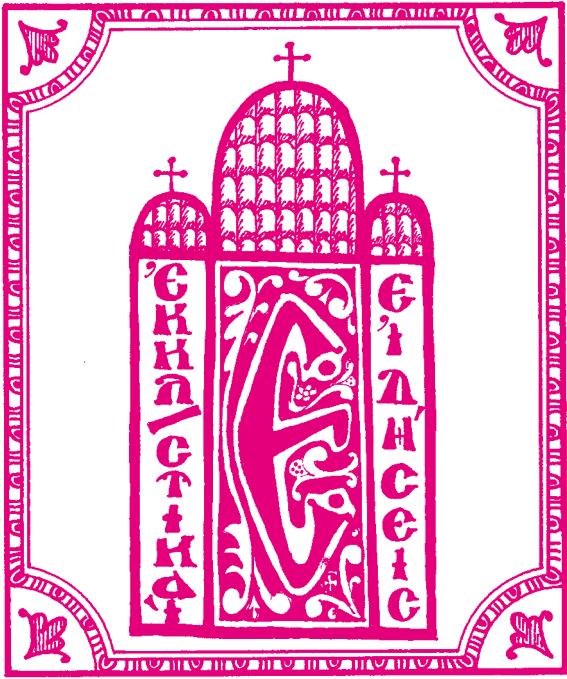
Ἀσφαλῶς ὄχι ἀπὸ ἄδολον ἐνδιαφέρον, ὁ ἀφώτιστος σχολιογράφος τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἠσχολήθη πάλιν μὲ τὴν παλαιότεραν συκοφαντίαν ποὺ εἶχεν ἐκστομίσει κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας. Ὁ σκοπὸς προφανῆς: Νὰ παραπλανήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πιστῶν πρὸς ἄλλα ἀνούσια θέματα ἄλλων, ὥστε νὰ μὴν ἀσχολεῖται κανεὶς μὲ τὰ μείζονα προβλήματα, καὶ δὴ, Πίστεως, τοῦ Ἐκκλησιοσωματείου τους, ὅπως: ἡ σωματειοποιήσις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ βλασφημία τῶν ἀναχειροτονιῶν ἐπὶ Ὁρθοδόξων Κληρικῶν, ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἠλεκτρονικῶν διαβατηρίων τῆς νέας ἐποχῆς, ἡ ὑπαρξὶς κοινῆς Ποτηρίου μὲ τοὺς Νεοσημολογίτας, καὶ πάντα ταῦτα «Συνοδικῆ ἀποφάσει»!! Ἄς ἀσχοληθεῖ, λοιπόν, μὲ τὰ τοῦ ἄνω-κάτω ὄντως οἴκου τοῦ ὁ ἄπειρος σχολιογράφος καὶ κατ' ἔξιν εἴρων, καὶ ἄς ἐξαντλήσῃ ἐκεῖ τὴν ἐξερευνησὴν του. Τὸ ἂν καὶ ποῦ βρίσκεται ἡ δικαστικὴ προσφυγὴ ποὺ ἀναφέρει, δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἰδικὴ του μέριμνα. Πλὴν, διὰ νὰ μὴ χάσῃ ἐκ τῆς ἀνησυχίας τὸν ὕπνον του, τὸν ἐλεοῦμεν καὶ τὸν πληροφοροῦμεν ἀπλῶς, ὅτι δι' ἐπισήμου ἐγγράφου του καὶ ὁ ἤδη μακαριστὸς Μητροπολίτης πρ. Λεμεσοῦ κ. Χρῦσανθος κατηγορηματικῶς ἠρνήθη τὴν ἐν λόγῳ συκοφαντίαν. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Μαΐου 2005, εἶναι τὸ ἐξῆς:

«Σεβασμιώτατε κ. Εὐθύμιε,

Περιῆλθεν εἰς γνῶσιν μου ἓν δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «ΠΟΛΙΤΗΣ», ποὺ ἐκδίδεται εἰς Κύπρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ὅτι ἡ Πανιερώτης μου, ἐχειροθέτησε τὸν τότε διάκονον καὶ νῦν Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριον Καβακίδην.

Σὰς διαβεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀναληθὲς τὸ δημοσίευμα, διότι οὐδέποτε προέβην εἰς χειροθεσίαν τοῦ ὡς ἄνω κληρικοῦ, μὴ ἀνήκοντος εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς τότε Ἱερὰν Μητρόπολιν Λεμεσοῦ.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ,
† Ὁ Μητροπολίτης Χρῦσανθος
πρώην Λεμεσοῦ.»

Ἐπιμέλεια:
 Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

26η Ὀκτωβρίου. Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος ἱερὸς ναὸς εἰς τὸ χωρίον Πουγκάκια Φθιωτίδος. Τῶν ἑορταστικῶν

ἐκδηλώσεων προεξήρχεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Φθιωτίδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς Μητροπόλεως Φθιωτίδος καθὼς καὶ πλήθους πιστῶν.

11η Νοεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, ἐπανηγύρισεν τὸ ὁμώνυμον τοῦ Ἁγίου παρεκκλήσιον τῆς ἱερᾶς μονῆς Παναγίας Δρενιάς, παρὰ τὴν νῆσον Σαλαμίαν.

Διὰ τὴν τέλεσιν τῆς πανηγυρικῆς θείας Λειτουργίας μετέβη εἰς τὸν ρηθέντα ναὸν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὅστις καὶ προέστη αὐτῆς, συμπροσευχομένου τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Μεσογαίας

καὶ Νήσων, κτίτωρος καὶ ἐκ βάθρων ἀνακαινιστοῦ τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς, κ. Χριστοφόρου.

Τὴν κατανουκτικὴν καὶ συνάμα λαμπρὰν τελετὴν, ἐπεστέγασεν ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας λόγος, ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συνεπλήρωσεν ἢ ἐν συνεχείᾳ παράθεσις πλουσίας τραπέζης παρὰ τὴν Μονὴν, εἰς τὸ συγκεντρωμένον πλῆθος τῶν πιστῶν.

᾽Οσαύτως, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος ἱερὸς ναὸς εἰς Πυλαίαν Θεσσαλονίκης. Εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις προεξήρχεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐντοπίου ἱεροῦ κλήρου.

13η Νοεμβρίου. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ἐτελέσθη εἰς

τὴν ἱερὰν μονὴν Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ κτίτωρος αὐτῆς Μητροπολίτου Πειραιῶς κυροῦ Γεροντίου. Τῆς προηγηθείσης θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ ἱεροῦ μνημοσύνου, προεξήρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου.

16 Νοεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ἐτέλε-

σεν ὡς προεξάρχων τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν εὐμεγέθη καὶ περικαλὴν ἱερὸν ναὸν Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου, παρὰ τὴν περιοχὴν τῶν Καμινίων Πειραιῶς, ὅπως τιμῆσῃ οὕτως τὸν ἑορτάζοντα ἐφημέριον τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ, Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον π. Ματθαῖον.

30ῆ Νοεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος ἱερὸς ναὸς παρὰ τὴν πόλιν τῆς Λαμίας. Συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐν γένει πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων, ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας πανηγυρικός Ἐσπερινὸς μετὰ ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μακαρίου.

Κατὰ τὴν πρωΐαν δὲ τῆς φερωνύμου ἡμέρας, ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐν συνεχείᾳ

ἐπραγματοποιήθη Ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας, τῇ συμπαραστάσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ, Πανιερωτάτου κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ Θεσσαλονίκης, Σεβασμιωτάτου κ. Εὐθυμίου.

Τὴν εὐφρόσυνον καὶ ἑορταστικὴν ἀτμόσφαιραν συνεπλήρωσεν ἡ, κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἱεροπραξιῶν, ἀφειδῶς παρατιθεμένη τράπεζα πρὸς ὅλους τοὺς πανηγυριστάς.

5ῆ Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφύρου πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου, ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσεν τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ, θέλων οὕτως τιμῆσῃ καὶ εὐχηθῆ ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις αὐτοῦ, τὸν ἑορτάζοντα Πανοσιολογίωτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Σάββαν Μαστρογιαννίδην, ὅστις τυγχάνει ἐφημέριος τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ.

6ῆ Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων, ἐπανηγύρισεν ἡ σεμνυνομένη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἀνδρὸς γυναικειᾶ ἱερὰ μονή, παρὰ τὴν εὐρυτέραν περιοχὴν τῶν Σερρών.

Τὴν πανηγυρίζουσαν ἱερὰν μονὴν ἐπεσκέφθη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, ὅστις, τὸ πρωῒ τῆς ἑορτίου ἡμέρας, ἐχοροστάτησε εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν, συμφώνως τῇ μοναστηριακῇ τάξει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων, ἡ πάνυ φιλόξενος ἀδελφότης προσέφερον εἰς τοὺς συρρεύσαντας πιστοὺς πλουσίαν τράπεζαν διὰ τὸ εὐφρόσυνον τῆς ἡμέρας.

Ὡσαύτως, ἐπανηγύρισεν ὁ ἱερὸς ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ Ἁγί-

ου Νικολάου παρὰ τὴν Καλαμαριὰν Θεσσαλονίκη, εἰς τὸν ὅποιον καὶ προεξήρχεν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Μητροπολίτης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ πλήθους λαοῦ.

12η Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος, ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος ἱερὸς καθεδρικός ναὸς Λαμίας.

Συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς πανηγύρεως, ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη μετὰ πάσης λαμπρότητος ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου.

Τὸ πρωῒ τῆς ἑορτίου ἡμέρας, ἐπραγματοποιήθη ἡ πανηγυρική Ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συνιερουργούντων αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἑορτῆς λόγον ἐξεφώνησεν μετὰ ζέοντος ζήλου, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικηφόρος Νάσσο.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπηκολούθησεν λαμπρὰ λιτάνευσις τῆς σεπτῆς ἑφεστίου εἰκόνας τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν ἱερὸν ναὸν οἰκιστικὸν χώρον, τῇ συμμετοχῇ πλήθους εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

23 Δεκεμβρίου. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος προΐστατο τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας τῆς μακαριστῆς πλέον καὶ ἀλείστου μνήμης Γεροντίσσης Εὐθυμίας Σπανοῦ, γνωστῆς διὰ τὸν πᾶν ἐνεργὸν καὶ ἔνζηλον ρόλον τῆς εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἡ ὁποία ἐψάλλη εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς κτισθέντα περικαλλῆν ἱερὸν ναὸν Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Καμινίων Πειραιῶς.

25η Δεκεμβρίου. Ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων· ἐπανηγύρισεν ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς Θεσσαλονίκην. Ἀφ' ἑσπέρας παρευρέθη εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸν ναὸν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὅπου προεξήρχεν τοῦ μεγάλου

ἑσπερινοῦ, πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, καθὼς καὶ πλήθους πιστῶν.

26 Δεκεμβρίου. Δευτέρα ἡμέρα τῆς λαμπρᾶς ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκο-

πος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ Κλήρου τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

31η Δεκεμβρίου. Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων· ἐπανηγύρισεν τὸ ἱερὸν παρεκκλήσιον τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου Περιστερᾶς, ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Θεοπάτορος Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος.

Τὸ πρωῒ τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἐτελέσθη πανηγυρική θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, συλλειτουργούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς θείας Λειτουργίας, ἐπηκολούθησε πλουσία τράπεζα πρὸς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους συνοροταστάς.

Ο Κανόνας των Ορίων
 Το Έτος των Βικητών
 2018

υφραίνονται Δίκαιοι • ούρακοί,
 ἀταχλάστοι • σαρφίκοτε τὰ ἔρη,
 Χριστῶ γεννηθέντος • Πάρθενος
 κατέβηται, • τὰ χερσὶν μυκί-
 νη, • στατάζουσα ἐν κήποι • Θεὸν
 Λόγον σαρκωθέντα • Πουμένες

τὸν τέχνητα δοξάζουσι, • Νάσι τῷ Λαπτότη
 δῶρα προσφέρουσι • Ἄγγελοι ἐπιμνησθέντες χείρας
 • Ἀκατάχηστε φαίρε, δόξα σοι.

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Α.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468